

АН МЕЙДЖЪР СБЪДНАТ СЪН

Част 9 от „Мъже: Произведено в Америка“

Превод от английски: Райна Георгиева, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Капакът на пощенската кутия хлопна и Амбър Хауърд се стрелна нетърпеливо през хола към външната предна врата. Надяваше се на писмо от леля Луиз и чичо Джим, при които шестгодишният ѝ син прекарваше лятото в тексаското им ранчо.

Забрави веднага за Джои, когато прочете обратния адрес на единственото писмо в кутията: Макс Карлин — импресарио... Мислеше за филмовия сценарий, който преди два месеца предаде на Макс.

Разгъна листа и въздъхна от болка, ужас и гняв. Облегна се на вратата.

Макс! Как можа?

Името Барън Скаймастър, оформено с едри черни букви, накара сърцето ѝ да пропусне един удар. Барън, световноизвестната филмова звезда, беше единственият мъж, когото някога бе обичала и мразила — страстно! По някаква странна прищявка на съдбата беше баща на сина ѝ и неин бивш съпруг.

Преди седем години Макс беше филмов режисьор, а не импресарио. В Тексас снимаше филм в едно ваканционно ранчо близо до това, в което тя живееше заедно с чичо си и леля си. Там се срещна с Барън и се омъжи за него. Бракът им продължи по-малко от година, а преди шест се разведоха. Оттогава не го бе виждала.

Замисли се, като потупваше развълнувано с писмото по дланта си. Беше толкова млада когато се влюби в Барън, че не разбра как растящата му слава наложи пагубен отпечатък върху брака им. Барън отсъстваше непрекъснато. Като че ли винаги бе заобиколен от красиви жени, а между тях — и Карлота. Бе неспособен да им устои. Амбър се чувстваше пренебрегната. Съпругът ѝ сякаш имаше време за всички, освен за нея. Накрая разбра, че в натоварената му работна програма няма място нито за съпруга, нито за брак, и го напусна.

Месец по-късно откри, че е бременна, и реши да не казва за детето. Ако Барън нямаше време за съпруга, значи нямаше да има

време и за дете.

Шест години живя в непрекъснат страх, че ако той разбере за Джои, ще предизвика невероятни усложнения. Едва ли би спечелил делото за бащинство, но все пак би могъл да опита. Съдът несъмнено щеше да му даде някакви права да вижда детето в края на седмицата и през ваканциите.

Потръпна, като си спомни какви неща четеше за Барън — бил плейбой и женкар. Все пак той се отнесе коректно, когато реши, че не може да води семеен живот. А пък нямаше да бъде добър пример и за Джои. Още повече че Барън я мразеше и щеше да направи всичко възможно, за да настрои малкия срещу нея. Знаеше колко е болезнено за едно дете да бъде буфер между враждуващи родители.

Нейните се бяха развели, когато тя беше съвсем малка, и бе изпращана ту при единия, ту при другия, в продължение на дългите съдебни битки, докато накрая се реши чичо Джои и леля Луиз да получат родителските права над Амбър и братята ѝ.

Все още си спомняше това неприятно чувство, което разруши обичта ѝ към родителите. Закле се на всяка цена да спести на Джои всичко това. И ако трябваше да бъде честна, допускаше, че Барън може да настрои детето против нея — така, както тя бе настроена срещу собствените си родители.

Макс бе от малкото хора, които знаеха за несполучливия ѝ брак. Как можа да я предаде?

Още веднъж прочете кратката му бележка, с която обясняваше, че е заминал при Барън във Флорида, за да подпише договор с него за придобиване на права върху производството и участие във филм по нейния последен сценарий.

Не можеше да рискува и да изпрати ръкописа на Барън, независимо колко приемливи щяха да бъдат условията. Опасяваше се, че по някакъв начин той ще разбере за Джои.

Дълго стоя неподвижно, но по лицето ѝ нямаше и следа от тревогата, бушуваща в нея. Трябваше да се обади на Макс. Той я въвлече в тази невъзможна ситуация, той трябваше и да я измъкне!

С усилие пристъпи в идеално подредената всекидневна и седна на коженото кресло пред компютъра. Тъмните букви се открояваха на светлия екран. От шест сутринта редактираше текста на телевизионния

сценарий, който рано на другата сутрин пощальонът щеше да отнесе за обсъждане.

За миг спря поглед върху снимката на сина си в сребърна рамка — гарвановочерна коса, сини очи, очарователна усмивка. Почти го чу как казва: „Не взимай всичко толкова навътре, мамо... Поне докато не разбереш причините“.

Вниманието ѝ отново се насочи към оставеното върху бюрото писмо. Болезнено предчувствие замъгли очите ѝ, докато ровеше съсредоточено в чекмеджето да търси бележника с адресите. Намери го веднага, разбира се, защото кабинетът бе така добре подреден, както и животът ѝ. Имаше място за всичко и то си бе на мястото.

Не си даваше сметка колко странно изглежда това за околните. Видът ѝ бе на делова дама, а деликатните черти на лицето — правилни и красиви. Вътрешната топлина, която излъчваха зелените издължени очи, контрастираше с педантично подредения кабинет. Даже дрехите — изискани и скъпи, усилваха това противоречие. Кремава копринена блуза и бежов раиран костюм — всичко изглеждаше потискащо съвършено.

Тоалетът бе зашеметяващо елегантен, цветът — твърде скучен, а стилът — прекалено строг за нейната ярко изразена женственост.

Тежката златиста коса щеше да е много по-впечатляваща, ако бе разпусната свободно по раменете. Но в старанието си да изглежда делова, тя я бе прибрала в стегнат кок.

Опита да се свърже с Макс по телефона и след като научи, че е заминал, поръча на секретарката да му предаде да ѝ се обади.

Цял ден напразно чака позвъняването му. Прекара времето в редактиране на телевизионния сценарий. Не бе доволна от резултата, но се насили да привърши. Как би могла да работи добре, след като имаше такъв проблем?

Чак когато настъпи времето за лягане на Джои, се обади в Тексас, за да се увери, че всичко е наред. Като чу гласа му, се успокои.

Късно, към единадесет вечерта, влезе в банята, напълни ваната и се отпусна в нея с надеждата, че топлата вода ще я отпусне. Но не се получи. Неприятна ѝ бе мисълта, че Барън притежава сценария. А и Джои...

Направо не можеше да мисли за Барън, без това да предизвика чувство на тревога. Рационалният ум ѝ подсказваше, че няма

основания за безпокойство. Той нищо не знаеше за детето и нямаше вероятност някога да научи. Тя бе достатъчно възрастна и никой — нито Макс, нито Барън, можеха да я накарат да му продаде сценария, само трябваше да каже „не“.

Дано Макс позвъни, защото тя имаше намерение да направи точно това.

Когато се мушна под сатенените завивки на широкото двойно легло, той все още не се беше обадил.

Пресегна се да изгаси осветлението, но пръстите ѝ напипаха дистанционното и реши, че ако погледа малко телевизия, може да се отвлече от неприятния проблем.

Несъзнателно започна да превключва каналите. Реклама на дъвка, новини, чорапогащници... Прозя се, чувстваше се като смазана. Превключи отново и изведнъж настръхна. Видя високия привлекателен мъж, застанал с гръб към камерата.

Почувства присъствието му толкова осезаемо, все едно че беше слязъл от екрана и пристъпил в стаята. Сякаш чу гласа му, лек и кадифено мек, галещо нашепващ: „Диво котенце...“

Против волята устните ѝ промълвиха едва чуто: „Барън...“

Разумът ѝ нареди да смени каналите, ала пръстите не се подчиниха. Сърцето ѝ биеше бързо и неравномерно. Шокира я въздействието му върху нея. Хиляди пъти си бе повтаряла, че е скъсала с него завинаги. Ала той бе толкова привлекателен и обаятелен, че трудно можеше да се намери жена, която да му устои.

Кожата му имаше бронзов загар, косата бе смолисточерна и лъскава, очите — все така сини, дълбоки и проникателни. Някога ѝ бе казал, че е потомък на карибски пират и тя почти му вярваше. Въпреки черния смокинг и съвършените маниери, в него имаше нещо твърде опасно и буйно, което се долавяше дори от екрана.

Амбър бе като хипнотизирана и не откъсваше поглед от него. Пламна от ярост. А мъжът от екрана като че ли ѝ се присмиваше — обезкуражаващо, дръзко и предизвикателно. Забеляза лека бръчка край чувствените му устни и си помисли, че е станала по-цинична от всякога.

Каза си, че трябва да изключи телевизора, както правеше винаги, когато случайно попаднеше на някой негов филм. Но една част от нея

настояваше, че е съвсем нормално да се интересува от мъжа, за когото някога е била омъжена.

Чертите на лицето му бяха станали още по-твърди. Подкупващата игривост на младостта беше отстъпила и на нейно място бе дошла безкомпромисна сила и покоряваща мъжественост.

Камерата се задържа върху Барън и жената зад него. Дългите му тънки пръсти се протегнаха по безукорно бялата покривка и с небрежна милувка погалиха съвършената ръка на Карлота Ламейн — актрисата, смятана за най-красивата жена в света. Тя изглеждаше по-прекрасна от всякога. Диамантите блестяха в лъскавата ѝ черна коса, скъпа визонова пелерина бе наметната върху съвършените ѝ рамене, а теменуженият поглед бе вперен страстно в Барън. Канеше я на танц и дълбокият му глас отекна в Амбър. Но не стигнаха до дансинга. Двамата сякаш се разтопиха в прегръдка.

Замъглените ѝ от болка очи се откъснаха от екрана. Някъде бе прочела, че двамата актьори скоро ще обявят годеща си. Пръстите ѝ превключиха на друг канал. Горда бе, че не пророни нито една сълза за него.

Замисли се за своя кратък брак и бурния разрыв. Толкова бе нетърпелива да отстрани Барън от живота си, че се зае с формалностите по развода само за да се увери, че всичко е приключило добре. Казваха, че в Мексико ставало лесно и тя замина за там. Мислеше, че всичко ще бъде бързо, евтино и безпроблемно. Изпрати лично документите на Барън, а когато чекът му пристигна, се увери, че ги е получил.

Потръпна. Мисълта колко пари плати той тогава, за да се отърве от нея, винаги я нараняваше. Никога не бе отблъсквана по такъв унизителен начин.

Нямаше да вземе парите му, ако вече не беше бременна и отчаяна.

Обикновено не си позволяваше да мисли за него, а сега... Грешката бе на Макс! Ако той не беше...

„Не мисли за Барън!“ — нареди си тя. По-добре да реши какво ще каже на Макс, когато се обади по телефона.

Загаси светлината и мракът я обгърна в кадифеното си наметало. Врълхлетяха я мисли, образи, видения... Отново и отново си

представяше Барън — привлекателен и мургав, и се почувства безкрайно нещастна и уязвена от всичко, което ѝ бе причинил.

Накрая заспа и засънува...

... Мъж — тъмен и мургав, измамно красив. Беше отново осемнадесетгодишна и влюбена с възвишената страст на младостта.

Той я притискаше в своите обятия и я повали върху леглото... След това се отпусна върху нея, покривайки я с цялото си тяло. Топлина прониза задрямалата ѝ плът, като възпламени страстен копнеж.

Сякаш ток премина през голото ѝ тяло, когато го усети върху себе си — мускулест и горещ, потъващ в нейната отстъпчива мекота. Ръката му галеше косите ѝ, плъзна се по гърба и още по-надолу, с нежно еротично движение притисна талията ѝ. Сърцето ѝ биеше лудо и напомняше, че всяко докосване я изгаря.

Повдигна брадичката ѝ с пръсти и дълго се вглежда в очите. Амбър потъна в безкрайните дълбини на синия му поглед. Струваше ѝ се, че двамата взаимно проникват в душите си. Усещането бе много по-силно от чувствено удоволствие...

Отново я притисна с цялото си тяло и я целуна. После устните му оставиха огнена дيريا по изящната ѝ шия, подразниха гърдите, втвърдените от възбуда зърна и продължиха по-надолу...

Топла вълна заля пламналото ѝ тяло и тя се притисна към неговото. Като граблива птица устата му се върна върху нейната — още по-настойчиво и упоително. Целувките, допира, горещата голота на тялото му бяха опустошителни за всичките ѝ сетива. Напористите му желаниа бяха толкова заразителни, че нажежената му страст разтопи съпротивата, докато Амбър се загуби в света на люшкация се екстаз...

Дрезгав и пронизителен звук я измъкна грубо от упоението.

— О, Барън, Барън... — прошепна пламенно тя, притиснала устни в студената сатенена възглавница.

Как би могъл един сън да удовлетвори този дълбок, болезнен копнеж? Раздвижи се неспокойно, като се пробуждаше мъчително.

Докато ставаше неохотно, телефонът извъня отново. Седна уплашено и обгърна свитите си колене. Разтрепери се, а по челото ѝ изби студена пот.

Все още замаяна, вдигна слушалката. Точно сега не ѝ се говореше с никого.

— Ало... — промърмори сънливо.

— Амбър, аз съм, Макс. — Говореше делово. — Надявам се, че не те събудих. Зная колко рано ставаш.

— Не си. — Усети, че се събужда окончателно. — Макс... — Гласът ѝ укрепна.

— Знам по-добре от теб какво ще кажеш — прекъсна я той, — но преди това ми позволи да ти обясня.

— Няма да стане! — Все пак преглътна остатъка от това, което се канеше да каже.

— Ти си много добра писателка, Амбър. Но това е първият ти игрален филм. Предложих го на всички в този бизнес. Никой не иска да го прави. Има редица възражения срещу него. Първо си неизвестна, второ — сценарият е сериозен, и трето — това е опасен материал. Барън обаче го иска и, откровено казано, при сегашното ти положение не можеш да го отхвърлиш.

Добре, вече бе чула всичко.

— Ти го направи зад гърба ми, Макс! — обвини го сърдито.

— Не бих направил нищо зад гърба на някого, ако не смятах, че е от полза за всеки от нас. Бил съм импресарио на Барън по-дълго, отколкото на теб. Непрекъснато ми повтаря, че търси права над материал, подобен на твоя. Ти ми даде ръкописа и аз обиколих всички в този град, за да намеря купувач. В същото време представлявам и интересите на най-търсения актьор в този бизнес, който има парите да го финансира, както и необходимия опит да бъде режисьор и продуцент, така че да се почувстваш горда от труда си. Между другото, Барън сам се е добрал до ръкописа. Дал му го е някакъв режисьор. Когато ме повика, сметнах, че е разумно все пак да чуя какво ще ми кажеш и ти. Ако помислиш поне за миг рационално и професионално...

— Знаеш, че не искам да имам нищо общо с него! Причините са ти известни!

Макс пренебрегна отчаяното оправдание в гласа ѝ.

— Вече ти казах, че той изпитва същите чувства към теб, но като добър професионалист е готов да остави личните проблеми настрана.

— Не! — категорично заяви тя.

Въпросът не бе само да пренебрегне личните си чувства. Ставаше дума за Джои! Не можеше да позволи Барън да научи за него. А Макс знаеше цялата истина. Смяташе, че и той ще се съгласи с нея.

— Още не съм казал какво предлага Барън.

— Не искам и да чуя!

— Държиш се като дете, Амбър. Мислех, че ще се съобразиш с финансовите си задължения.

Трябваше ли да ѝ напомня? Пак си помисли за Джои. Преди два месеца претърпяха злополука с кола. Валеше, не успя да спре на „стопа“, и се удариха в един камион. Самата тя се отърва с натъртване, но кракът на детето бе счупен. Възникнаха усложнения и възстановяването му се забави. Все още вземаше скъпи антибиотици, а Амбър имаше няколко непредвидени сметки за изплащане.

Загуби почти месец, докато се грижеше за него. Всичко това нямаше да е толкова фатално, ако два дни преди злополуката не бе подписала документите за купуването на тази къща. Трябваше да плати в брой, за да приключи сделката. А средствата за издръжка на братята ѝ в колежа бяха постоянен разход...

— Знаеш, че се оправям добре — парира тя. — Ако съм закъсала, то е само временно.

— Хората, които печелят много, обикновено са в преразход. Мислех, че си приключила със задълженията си по новия ръкопис. Смятам, че трябва да премислиш.

— Не! — Разбираше, че доводите му са логични, но те само я накараха да се ядоса още повече. — Като стана въпрос за моите ангажименти, ще ти кажа, че имам работа. Ще обсъждаме новия сценарий. — Искаше му се да поговорят още, но Амбър не му позволи. — Довиждане, Макс.

Постави слушалката на телефона и потри ръце от удоволствие. Справи се бързо и успешно с проблема, който предизвика отрицателните ѝ емоции.

Щеше да намери начин да плати сметките и без да продава сценария на Барън, независимо колко щеше да ѝ предложи! Тази окуражаваща мисъл я съпровождаше от леглото до кабинета. Включи компютъра.

Нямаше никакво намерение да се забърква отново с Барън. Един път ѝ стигаше!

Още не се бе приготвила за предстоящото обсъждане и тъкмо обмисляше какво да облече. Строгите дрехи я правеха да изглежда млада и невинна, а пък...

Внезапно телефонът иззвъня и прекъсна мислите ѝ.

Хвърли поглед към кабинета и предположи, че е Макс. Беше минал само половин час от последното му обаждане и сигурно е решил, че ѝ е дал достатъчно време да си помисли. Щеше да я атакува отново с предложението на Барън.

Вдигна телефона и започна натъртено:

— Макс, губиш и твоето, и моето време. Знаеш защо не искам да имам нищо общо с Барън. Ако той разбере за...

— Не е Макс...

Където и да се намираше, щеше да познае този глас! Обзе я вледеняващ страх. Нямаше грешка! Този дълбок студен глас можеше да принадлежи на един-единствен човек!

— Не искаш да рискуваш да работиш с мен. Защо? Какво се страхуваш да не открия? — Настоятелните въпроси проехтяха в съзнанието ѝ като поредица от гръмотевици.

— Барън... — едва прошепна тя. Сърцето ѝ подскочи и заседна някъде в гърлото. Коленете се подкосиха и тя се отпусна безсилна на стола.

За малко не изтърси името на Джои! Почувства се зле.

Настъпи дълга тягостна тишина. Накрая Амбър се осмели и наруши мълчанието:

— Нямаше нужда да се обаждаш, Барън — изрече с престорена смелост.

— Трябваше.

— Дадох отговор на Макс. — Опита се да прехвърли разговора към сценария — беше по-безопасна тема.

— Искам да го чуя от теб.

— Нямам намерение да ти продавам правата над сценария.

— Като заговорим за парите бързо ще промениш мнението си — прозвуча огорченият му отговор.

Цялата се стегна. Годините не бяха променили отношението му към нея. Все пак ѝ позволи да смени темата и сега тя дишаше спокойно.

— Никакви пари не са в състояние да ме накарат да работя с теб, господин Скаймастър. — Стараеше се гласът ѝ да звучи делово, но не стана. Пречупи се.

— „Господин Скаймастър“! Не ти ли се струва, че това обръщение е малко фалшиво между мъж и жена, които се познават толкова интимно, колкото ние с теб? — Гласът му бе пропит с цинизъм, но думите предизвикаха отдавна забравени спомени за спокойните летни дни, изпълнени с любов. Лицето ѝ пламна. — За това и всичко останало можем да говорим следобед, като дойдеш тук.

— Няма да дойда! — Страхът ѝ започна да се усилва.

— О, ще дойдеш! — заяви твърдо той. — Моят самолет ще кацне в Лос Анжелис всеки момент. Искам да събереш багажа си и до един час да си на летището. Ще те докара тук някъде по обяд.

— Преди шест години се разведохме. Спазих моята част от уговорката и не ти дължа нищо.

— „Спазих моята част от уговорката...“ — имитира я той. — За твоє сведение, Амбър, знам защо не искаш да имаш нищо общо с мен. Надявам се обаче, че ще подпишеш договора.

А тя си мислеше, че го е подхлъзнала към по-безопасна тема! Страхът отново я сграбчи. Да не би да знае за Джои?!

— Но... — опита се да протестира тя.

— Разбрах за сложните ти игри и ако имаш смелост, ще дойдеш да ме погледнеш в очите. Ако не, имам намерение да стана груб. Адвокатите...

Главата ѝ забуча. Тялото се вцепени, прималая ѝ. Сигурно е разбрал за Джои! Или само подозира? За какво друго би могъл да говори? Адвокати... Дали няма намерение да заведе дело? Или нещо по-лошо?!

— Добре, Барън. Ще дойда — предаде се Амбър.

— Знаех си. — В краткия му отговор нямаше нито триумф, нито задоволство. — Довиждане, Амбър. Ще се видим...

— Барън... Не затваряй.

— Мислех, че сме се разбрали. — В гласа му прозвучаха нотки на нетърпение.

— Не съвсем — продължи тя. — Имам някои задължения, които ще уредя до един час. Ще взема редовния полет. — Пое дълбоко дъх и зачака.

Барън се поколеба за миг.

— Струва ми се, че молбата ти е основателна. Съобщи ми кога пристига самолетът ти в Маями и ще наредя на пилота да те посрещне и докара тук, на Скай Кий — заяви решително и след това затвори.

Около десетина минути Амбър остана вцепенена. В съзнанието ѝ се редуваха спомени... Когато най-сетне дойде на себе си, първата ѝ мисъл бе за Джои.

Тя, разбира се, скри истинските си намерения пред Барън. Не искаше личният му пилот да идва до Лос Анжелис, защото изпитваше отчаяна необходимост да види Джои и да се увери, че е добре.

Вдигна телефона и набра номера на авиолиниите. За час бързо и делово отмени ангажиментите си и уреди полета до Флорида с престой в Тексас.

Събра набързо багажа, като хвърляше в куфара каквото ѝ попадна под ръка. Кошмарът, който я измъчва цели шест години, се превърна в действителност — Барън сигурно бе разбрал за Джои!

И ако беше така, той щеше да търси възмездие за това, че бе скрила от него истината за детето!

И така, битката за Джои започваше...

ВТОРА ГЛАВА

Амбър се настани удобно в препълнения самолет за Тексас и опита отново да си спомни точно думите на Барън. Наистина, не спомена нищо за Джои, но обвиненията му бяха някак неясни. Притесняваше се, бе твърде напрегната и затова изпадна в паника. Трябваше да запази спокойствие и да остави той да води разговора.

Страхуваше се, че е научил за детето. Все пак съществуваше вероятност Барън още да не знае и това я изпълни с надежда.

Но... „Стига!“ — застави се да потисне неприятните мисли тя. Беше малко вероятно тайната ѝ да бъде разкрита. Може би ставаше въпрос за нещо, което тя изобщо не знаеше. А ако не е така, какво щеше да прави?

Сплете нервно пръсти и когато самолетът кацна в Остин, близо до къщата на чичо ѝ, нервите ѝ бяха опънати като струни.

Вкусен аромат на шоколадови курабийки изпълваше кухнята. Облечена в лятна домашна рокля, леля Луиз домакинстваше, като разтревожено се усмихваше. Чичо Джои отиде в хамбара да потърси Джои.

— Срамота е бащата да не знае, че има син — на глас размишляваше лелята. — Разбира се, той се отнесе зле с теб, като те остави на осемнадесет години, при това бременна. Никога няма да го забравя.

— Знаеш, че не беше точно така — прекъсна я Амбър. — Той ми даде достатъчно пари, за да завърши образованието си и да стъпя на крака, докато започна сама да се грижа за Джои. Барън така и не разбра, че съм бременна.

Стресна се от собствените си думи. Какво ѝ ставаше, че да защитава Барън?

Леля Луиз я гледаше с недоумение.

— Ако му бе казала навреме, може би сега и за двама ви нещата щяха да бъдат по-различни.

Близките ѝ бяха много консервативни по отношение на брака. Трудно бе да ги убеди, че за нея разводът е единственият изход.

— Никога не бих използвала Джои като средство да задържа един мъж, който не ме желае — промърмори Амбър повече на себе си. Твърде мъчителна беше мисълта, че ако бе постъпила по-различно, можеше да запази отношенията си с Барън.

— Мъжете, включително и филмовите звезди, държат на синовете си. Може би щеше да е по-добре, ако му беше казала за Джои. Вие с Барън...

— Не! Преди минута сама ми напомни, че се е отнесъл зле с мен. Неразумно е да се мисли, че може да ме приеме отново или че ще бъде добър баща на Джои.

— Вероятно си права, въпреки че винаги съществува възможността и за детето, и за теб да е по-добре. Господ се грижи за всички нас.

Амбър бе потресена от факта, че леля Луиз все още храни надежди разбитото младо семейство да се събере.

За щастие разговорът се прекъсна, когато вратата се отвори и Джои — а след него и чичо Джои, влязоха в кухнята. Мека усмивка огря лицето на Амбър, когато детето се сгуши в прегръдката ѝ.

Само една изключително загрижена майка би забелязала, че то не тича, а ходи бавно. Притисна го с обич, мислейки колко слабичък изглежда в широката си памучна риза. Бяха се разделили само преди три седмици, а вече ѝ липсваше.

— Чудесно е, че те виждам, мамо!

— И аз се радвам, Джои — каза нежно тя. — Как се чувстваш?

— Доктор Фелпс каза, че от ден на ден съм по-добре. — Все още имаше сенки под очите, а Амбър така се надяваше, че чистият въздух тук ще му подейства добре! — Искам да ти покажа нещо, ще дойдеш ли с мен?

— Да, разбира се.

Момчето я хвана за ръка и я отведе в полутъмния просторен хамбар. Меката слама прошумоля под сандалите на Амбър. Джои клекна до мъничко светло кученце, порода коли.

— Някой го бе изхвърлил на пътя и чичо Джои го донесе у дома съвсем изтощено от глад. Грижа се за него така, както доктор Фелпс се грижи за мен. Сега вече се чувства добре — обясни детето.

Тя го наблюдаваше с гордост и любов. И друг път се бе грижил за болно животно. Не би се учудила, ако някога от него стане добър лекар. Спомни си за Барън — не, никога не би допуснала да нарани сина ѝ!

Както винаги, момченцето зададе въпроса директно, без да откъсва поглед от кученцето, с което се занимаваше:

— Мамо, чичо Джои каза, че заминаваш за Флорида. Защо?

Амбър въздъхна притеснено, но колебанието ѝ бе кратко. Винаги му казваше истината.

— Отивам да се срещна с... Барън.

Детето вдигна глава и тъмносините очи, същите като на баща му, я погледнаха.

— С татко ли? — Опитваше се да потисне любопитството, но лицето му бе напрегнато.

— Трябва да се видя с него — каза просто Амбър.

— Мога ли да дойда с теб?

— Не. Вече ти обясних, че е по-добре да не се виждаш с него.

Очите му веднага помръкнаха, но все пак прие отговора.

Тя остро усещаше разочарованието му. Джои отново се обърна към кучето, като лекичко погали меката козина.

Амбър беше сигурна, че момчето приема нещата такива, каквито са. Родителите му не се обичаха и бе по-добре да не настоява да се види с баща си.

— Искаш ли да се върнем вкъщи и да опитаме курабийките? — меко предложи Амбър.

— Не съм гладен — унило промърмори той.

Самото споменаване на името на Барън нарушаваше разбирателството между майка и син.

Замина от Тексас разтревожена и наранена. Бе свикнала с мисълта, че всички — Макс, леля ѝ, чичо Джои и Джои, разбират чувствата ѝ към Барън. Но само за последните двадесет и четири часа се убеди, че е грешила — те я предаваха!

Рик Никълс — частният пилот на Барън, я взе от летището в Маями.

Притиснала пламнало чело към хладното стъкло на пилотската кабина, тя равнодушно гледаше Атлантическия океан и прекрасните му цветове — изумруденозелено, тюркоазено, наситеносиньо. В

далечината — там, където се разбиваха вълните, сякаш бяла дантела опасваше брега. Като тъмни петна върху водната повърхност се открояваха малки и по-големи острови. Такава впечатляваща гледка би спряла дъха на всеки, но днес Амбър беше безразлична към красотата на океана. Сърцето ѝ се свиваше от безпокойство.

— Долу вляво е Скай Кий — обяви най-последно пилотът, като посочи към яркозеления остров.

Трите му страни бяха заобиколени от коралови рифове, а отпред се виждаше плажна ивица с цвят на слонова кост. Островът изглеждаше миниатюрен в сравнение с необятната шир на Атлантика. Амбър усети как в гърлото ѝ засяда буца. Значи Барън живееше тук...

Самолетът направи вираж, за да може пътничката да огледа красивия дом. В единия край на острова имаше самолетна писта, а в другия — обширна сграда и няколко по-малки постройки, полузакрити от буйна екзотична растителност. В естественото пристанище беше закотвена голяма искрящо бяла яхта със свити платна, няколко моторници и по-малки платноходки. Встрани Амбър забеляза корабче за океански риболов, порещо светлозелените вълни по посока към Скай Кий. Интересно, кой ли можеше да е на него?

Гледаше тенис кортовете, хангара, плуващите хора в басейна, искрящ като скъпоценен аквамарин сред пищната зелена растителност. Домът бе впечатляващ, както и самият собственик.

Рик нареди да затегне колана и от притеснение стомахът ѝ се сви. Чувстваше тялото си като вдървено. Очакваше да види тъмнокосата глава на Барън, когато вратата на кабината се отвори. Там обаче стоеше прислужник — кубинец, облечен в бели дрехи, и с панамена шапка. Тя затвори за миг очи и въздъхна с облекчение.

— Господин Скаймастър е на риболов — кратко съобщи той, докато товареше багажа в лимузината.

През целия път мълчаха и Амбър мислеше, че неприятната среща се отлага за по-късно.

Възрастна прислужница тихо прекоси хола, застлан с дебел персийски килим и я поздрави.

— Господин Скаймастър каза, че може би ще искате нещо за пиене, преди да ви покажа стаята.

— Чудесно, благодаря.

— Казвам се Мария — представи се тя и приветлива усмивка озари лицето ѝ.

— А аз съм госпожица Хауърд.

— Госпожица ли? В Куба нито една хубава като вас жена не би останала дълго неомъжена — усмихна се топло Мария, докато я водеше към бара. — Тук имаме хубави лимони. Искате ли плодов сок? — попита тя, като поставяше кубчетата лед във висока кристална чаша.

— Да, благодаря.

Прислужницата изстиска лимоните и приготви сока. Подаде ѝ го през барплота и обясни къде се намира нейната стая — нагоре по стълбището и по коридора, в който се завивало два пъти надясно, а спалнята се падала отляво.

— Ще я намерите, нали? Ако имате затруднения, повикайте ме.

Огромна плъзгаща се врата гледаше към поляната. Отвори я и се загледа в плувния басейн и съблекалнята. Позна Макс по характерната му нехайна походка. Той тъкмо се навеждаше към красива чернокоса жена в мокър яркочервен бански. Моментално я позна — Карлота Ламейн!

Актрисата обърна красивото си лице и кокетно се усмихна на Макс. Амбър несъзнателно се отдръпна и усети как сърцето ѝ се свива болезнено.

Някога изтънчените холивудски красавици като Карлота бяха нарекли чувствата и реакциите ѝ неадекватни. Крехката ѝ вяра в Барън се разруши в резултат на многото клюки, които се носеха около тях...

Запъти се разстроена към стълбите, искаше да се усамоти в стаята и да се отпусне.

Премина бързо през широкия хол и тръгна по дългия коридор с редица затворени врати. Мина през още един коридор...

Вероятно се бе загубила — къщата беше толкова голяма! Отново се разтревожи, сърцето ѝ заби по-бързо. Какво каза Мария? Преди малко обясненията изглеждаха толкова прости, а сега не можеше да си спомни нищо. Не искаше да безпокои прислужницата, която сигурно бе заета с домакинска работа. Стаята сигурно бе наблизко.

Вместо да се върне надолу по стълбите, реши да погледне в няколко стаи и да потърси багажа си. Почука на първата врата, и след като не получи отговор, я отвори. Само един поглед върху

разхвърляната спалня бе достатъчен — куфарите ги нямаше. Бързо затвори вратата и опита следващите три, но също без резултат. Накрая застана пред последната врата.

Почука отново, изчака и влезе. Лампите светеха и тя помисли, че най-после е открила своята стая. Може би прислужникът предвидливо бе прибрал багажа в гардероба. Пресече стаята, тънките ѝ глезени потъваха в мекия пухкав килим. Отвори гардероба и извика от учудване. Той бе пълен с мъжки дрехи и — ако паметта не я лъжеше — бяха размерът на Барън.

Без да иска, бе влязла в стаята му! Трябваше да се махне и то бързо! Уплашено побърза да притвори крилата на гардероба и се обърна към вратата.

Но не успя да направи и крачка. Насреща ѝ стоеше висок слаб мъж със загоряло от карибското слънце лице. Стоманеносивите му очи я пронизваха.

Кошмарна ситуация! Около кръста му имаше завита само една синьо-бяла хавлия, което позволяваше да се види смущаващата бронзова мускулатура на голото тяло. Току-що измитата му тъмна коса блестеше.

Господи, колко силно я вълнуваше този мъж! Искаше да каже нещо, да обясни присъствието си в стаята, ала изразът на мъжественото му лице бе толкова суров, че тя загуби дар слово.

Краката ѝ се подкосиха и тя се олюля. Но когато той пристъпи към нея, Амбър инстинктивно се отдръпна и опря гръб в гардероба.

— Какво, по дяволите, правиш тук?! — Гласът му бе все така плътен и леко дрезгав.

— Н-нищо.

— Ровиш из гардероба ми!

— Барън, търсех багажа си!

— Като те познавам, може би казваш истината. — Усмихна се леко и тя не разбра дали ѝ е повярвал.

През щорите се промъкна самотен слънчев лъч и огря лицето ѝ. Барън мълчаливо я гледаше. Острият му син поглед изучаваше гордо изправената глава, спусна се надолу по гърдите, закрити от бялата копринена блуза, по стройните дълги бедра...

Амбър се изчерви и сърдитото му изражение се смекчи.

— Съжалявам, че те притесних, Барън. Сбърках стаята. А сега ми позволи да си тръгна. — Направи опит да овладее страха си и пристъпи смело напред, но той я хвана за ръката и гневно я дръпна към себе си.

— Не бързай толкова!

Топлината на тялото му проникна през тънката копринена блуза и тя почувства как разумът ѝ губи битката с връхлетелите я чувства. Сърцето ѝ сякаш спря да бие. Зениците ѝ се разшириха от страх, докато гледаше привлекателното, загоряло от слънцето, лице. Усети, че я обзема възбуда. Беше прекалено близо до голото му тяло!

В началото Барън бе решил да ѝ зададе само няколко въпроса, но топлината, която се излъчваше от нея, събуди отдавна забравените желания и възпламени дълго потисканата страст.

— Барън, недей! — прошепна тя неуверено.

— Недей какво? Да не те целувам? Да не те прегръщам? Да не те желая? — мърмореше тихо, а устните му леко докоснаха нейните. — Не биваше да идваш. Сега не мога да спра!

Усещаше възбуждащата страст на гласа му и неочаквано осъзна, че на нея също ѝ се иска този миг да продължи безкрайно. Повдигна се на пръсти и се притисна в него, сякаш някаква чужда сила я принуждаваше.

Взираха се един в друг и като че ли времето спря.

След това ръцете му обгърнаха тънката ѝ талия, като плътно я допряха до стегнатото му тяло. Амбър усети изгарящата му топлина и заедно с това надигащото се в нея болезнено желание. Твърде дълго не бе... Почти седем години! От устните ѝ се изтръгна тих стон, който предизвика у него усмивка на триумф.

Отдавна бе забравила колко е хубаво в прегръдките му. Сякаш се връщаше към живот след мъчително дълъг кошмар.

Барън бе нормален мъж, а тя — жена, и желанието постепенно ги обгръщаше в пламъците си. Целувката възбуди всяко връхче на обтегнатите ѝ като струна нерви, коленете се подкосиха и тя се облегна на него в изнемога. Устните му изучаваха лицето ѝ с почти неосезаеми докосвания. Вече не можеше да се съпротивлява; освободени от напрежението, пръстите ѝ леко се плъзнаха от раменете към врата и нежно се заключиха около него.

Замайваше я голото му тяло, свежият аромат на сапун, ритъмът на силно биещото му сърце...

Изведнъж той леко я отдръпна от себе си.

— Колко мъже си имала след мен, диво котенце? — опари я горещият му дъх.

— Нито един! — Инстинктивно каза истината, без да се замисля, че той няма право да ѝ задава подобен въпрос.

Секунда по-късно осъзна, че Барън я е пуснал и този факт я върна към действителността. Какво ставаше с нея? Как неочаквано силно ѝ бе подействала целувката на мъжа, когото мразеше!

— Нито един!? Но оттогава минаха почти седем години! Защо? — Очите му я гледаха невярващо.

— Интимният ми живот не е твоя работа! — Най-после разбра, че се е държала като истинска глупачка. И защо изтърси, че никога не е имало друг мъж в живота ѝ?

Какво ставаше с нея? Как се поддаде на желанието, че забрави с кого си има работа? Един път провали живота си, а сега бе на път да го направи отново!

В миг прозря, че се страхува от властта му над нея толкова много, колкото и от това, че би могъл да разбере за Джои. Той бе единственият мъж, когото някога бе обичала, а след раздялата, така и не го забрави...

С ужас помисли, че може да я прегърне отново, но когато тръгна към вратата, той не направи дори опит да я задържи.

ТРЕТА ГЛАВА

Мария заведе Амбър до прекрасна ъглова стая в противоположното крило на къщата. Плъзгаща се стъклена врата водеше към просторна веранда с изглед към зелените поляни и спокойните води на Атлантическия океан.

Взе душ и се преоблече във виненочервен тоалет. Внимателно бе измила всеки сантиметър от тялото си, като че ли се стараеше да премахне усещането, че устните на Барън са оставили траен белег върху него.

Ала банята не ѝ донесе желаното облекчение. Нищо не можеше да заличи спомена за изгарящата страст, предизвикана от неговата прегръдка.

Винаги е било така — от самото начало. Преди седем години Барън се опита да отрече, че между тях има невероятно физическо привличане, ала тя го убеди. Изискваше, настояваше той да я обича така, както тя него. Тогава успя.

Не биваше да забравя каква болка изпита при раздялата им, както и годините на самота, през които се грижеше за Джои. Тогава Барън не пожела да я задържи. Не желаше и сега. Амбър бе пристигнала тук, за да установи какво знае той за детето и да разбере за какъв план говореше по телефона. Фактът, че той все още неудържимо я привлича, нямаше да я извади от равновесие.

Вече доста по-спокойна, тя седна пред тоалетката. Гримира се леко и посегна към четката.

— Обикновено ми разрешаваше аз да правя това — прозвуча интимно познатият топъл глас близо до ухото ѝ.

Ръката ѝ замръзна във въздуха. Вдигна очи към огледалото и видя отражението на Барън. Бе облечен в снежнобяла риза, силно контрастираща със загара му. Само един поглед, а нервите ѝ се обтегнаха до скъсване! Инстинктивно навлажни пресъхналите си устни.

— Какво правиш тук, Барън?

— Вратата беше отворена и влязох.

— Не виждаш ли, че се обличам? — нетърпеливо каза тя. — Ще е по-добре, ако... — Той небрежно се отпусна на леглото и тя продължи с леко потрепващ глас: — ... Ако поговорим другаде и не сега.

— Имаш предвид навсякъде другаде, освен твоята спалня, нали?

— Да. — Цялата пламна от смущение.

— Твоята спалня, както и моята, са от малкото места, където можем да останем насаме и необезпокоявани.

Амбър се страхуваше точно от това — двамата да останат сами! Още не можеше да забрави целувките му.

— Колкото до случилото се в моята стая преди малко... — Сякаш четеше мислите ѝ.

— Не искам да говоря за това — прекъсна го тя.

— Защо не?

— Беше смешна и нелепа грешка!

— Наистина ли? Тъкмо си мислех дали... — Усмивката му бе обезкуражаваща.

— Е, може да спреш да мислиш! Това никога няма да се повтори!

— Ами! Забравяш, че ще си тук още няколко дни... И нощи. — Погледът му бе съблазнителен.

— Барън Скаймастър, един път станах за смях и причината за това бе ти! Нямам намерение да повтарям грешките си! — Гласът ѝ бе гневен.

— Напротив! Струва ми се, че ти ме направи за смях — сухо парира той. Тя усърдно ровеше в тоалетния несесер, като демонстрираше незаинтересованост, но от време на време крадешком го поглеждаше през спуснати мигли. — Мислех, че преди седем години си премислила всичко — продължи Барън. Настойчивите му сини очи изучаваха с интимен интерес деликатните ѝ черти, сякаш тя представляваше някаква загадка за него. — Ти бе една от многото начинаещи актриси, готови да използват всеки мъж по пътя си към върха.

— Как можеш да мислиш така!? Никога не съм била актриса, нито съм имала намерение да ставам. Отидох само да гледам как се снима филм. Какво би направил ти на мое място, ако беше само на осемнадесет и си прекарал цял живот в хълмистата област на Тексас?

Ако някой холивудски продуцент реши да прави снимки в съседното ранчо, и на теб, разбира се, ще ти се прииска да видиш какво става там.

— Но ти не се интересуваше от всичко, което „ставаше там“.

— По-добре ли щеше да бъде, ако този ден аз се бях направила на актриса и бях свалила Макс, за да ме вземе със себе си в Холивуд? Когато ме избраха от групата на зяпачите и ми наредиха да заместя истинската актриса в сцената с целувката, не можех да допусна докъде ще доведе всичко това!

— Сигурно — съгласи се той. — Но тази целувка беше невероятна! И понеже си практична като всички жени, ти веднага намери начин да използваш предимството си за сметка на моята слабост. — Устните му се разтегнаха в цинична усмивка.

— Не е вярно!

— Ти ме преследваше даже когато ти казах, че не искам да имам нищо общо с теб.

— Никога не съм преследвала мъж, Барън Скаймастър!

— На практика не можех да избягам от теб.

— По това време бях секретарка на Макс и не можех да се отърва от ухажването ти.

— Но ти и не искаше. Признай си!

— Добре — съгласи се накрая. — И какво от това? Наистина бях хлътнала по теб, но не съм те преследвала.

— Ти бе дяволски привлекателна и нямаше как да не те забележа. Нещата се развиха прекалено бързо и докато се усетя, открих, че съм женен, без да зная какво точно искаш.

— И какво точно исках аз? — студено попита Амбър, като отлично знаеше неговия отговор.

— Да ме използваш като трамплин за своята собствена кариера.

— Барън! Спри, моля те! — Красивото ѝ лице пребледня, цялата се разтрепери от грубите му думи.

— Надявах се, че съм оставил всички начинаещи актриси далеч в Холивуд. Представи си моята изненада, когато открих, че си по-лоша и от тях.

— Не искам да слушам повече! Аз... — Знаеше точно какво мисли за нея, възмущаваше се, и то справедливо. Не беше прав! Наистина грешеше! Но сега бе твърде късно за обяснения. Всъщност

имаше ли значение? Никога не се вслушваше в доводите ѝ. — Защо говорим за това? — примирено довърши тя.

— Защото имам нужда да разбера причините. Защо постъпи така?

— Тогава не искаше да ме чуеш, а аз се опитвах да ти обясня. Не желая да се връщам назад в миналото. Не мога и не искам да мисля повече за него! Седем години се мъчех да те изхвърля от съзнанието си, да забравя онова лято... Толкова болеше! Вече е твърде късно! — изплака тя.

В миг Барън се озова до нея. Сърцето ѝ биеше лудо и тя се отдръпна уплашено.

— Внимавай! — Гласът му бе загрижен, докато протягаше ръка да я предпази от острия ръб на тоалетката.

Допирът на тънките му силни пръсти възпламени тялото, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Пряко волята ѝ устните промълвиха:

— Барън... — С усилие вдигна поглед към високия мъж.

По-добре да беше останал на леглото! Тя се мъчеше да възпре напирещите сълзи. Защо му трябваше да споменава миналото?

Докато се взираше в нея, бръчиците около устата му станаха по-дълбоки. Видът на решителното му мъжествено лице и допирът на мускулестото тяло все още я вълнуваха.

— Цели седем години аз също се мъчех да забравя и теб, и онова щастливо лято. Но след днешната ни среща...

Той бе прекрасен и Амбър се чувстваше запленена от него — сякаш се озова във времето, когато беше най-силно влюбена в него. Връщането към действителността ѝ костваше невероятно усилие.

— Отношенията ни имаха огромно значение за мен. Винаги сме се чувствали влюбени един в друг. — Тя се опита да го изрече небрежно, но не се получи. — А ти често ми казваше, че тези чувства не означават нищо.

— Отначало наистина мислех така. Ти бе само на осемнадесет и приемах, че за теб всичко е само натрупване на сексуален опит. Струваше ми се, че беше влюбена в славата и професията ми, а не в мен самия. След това интересът ти прерасна в меркантилност...

„Меркантилност“ — проехтя в съзнанието ѝ. Думата ѝ причини силна болка — като че ли я зашлеви през лицето. Амбър искаше да

извика, че винаги е обичала само него, но бе неспособна дори да вдигне поглед. Най-сетне промълви:

— Нито едно момиче не може да пренебрегне твоята световна известност.

— Може би, но това не се отнася за днес. Всеки път, когато се приближа до теб... — Не можеше да изрази чувствата си с думи и нежно погали лицето ѝ с опакото на ръката.

И това докосване — леко като перце и еротично, ѝ бе до болка познато. Тръпка на желание прониза тялото ѝ. Тънките му пръсти повдигнаха леко брадичката ѝ, принуждавайки я да го погледне в очите.

Тя нервно прекара ръка по полираната рамка на леглото, без да отмества поглед от неговия. Ако сега Барън я оставеше на спокойствие, животът ѝ щеше да се върне в познатото русло. Само че защитните стени, които беше издигала около себе си години наред, се рушаха бавно, но сигурно под напора на възкръсващите чувства...

Един път обаче бе отдала напълно и любовта, и себе си на този мъж, а неговата студенина почти я беше унищожила. Не можеше, не биваше да допуска това да се случи отново!

— Не ме интересува какво мислиш, Барън. Разведох се, защото не исках никога повече да те виждам. — Опита да овладее гласа си.

— И сега ли е същото? Сега, когато ме видя отново, нищо ли не се промени?

— Н-не, нищо!

— Лъжкиня! — Думата прозвуча като плесница. Той застрашително се надвеси над нея.

— Не се приближавай до мен!

— Защо не?

— Защото...

— Защото се страхуваш от чувствата си към мен!

— Не е вярно! М-мразя те! Дойдох тук, защото ме заплаши!

— Всички ли мъже, които мразиш, целуваш... хм... с такъв ентузиазъм? Мисля, че не. — Мълчанието ѝ сякаш потвърждаваше думите му. — Е, добре, не мога да преценя какво искаш. Озадачен съм — първо те намирам в спалнята си, а после излиза, че и моите чувства са по-различни от това, което съм свикнал да мисля. Време е да заключим примирие.

— Примирие ли?

— Нали знаеш, да развеем бяло знаме. Прекалено дълго се възприемахме като врагове. А хората се променят, времената се менят... Трябва да погледнем по друг начин на отношенията ни. Може би вече няма пречка за нашето приятелство. — Желаше я толкова силно, че ясно си представяше как се люби с нея.

Амбър притвори очи и се отдаде на същите мечти. Струваше ѝ се, че му принадлежи напълно, и би изпитала върховно удовлетворение, ако и той ѝ принадлежеше. Намираше се някъде между небето и земята — там, където само влюбените можеха да стигнат...

Попаднала под властта на този вълшебен миг, Амбър позволи на Барън да я прегърне. Той нежно прекара пръсти през златистите вълни на косата ѝ.

— Винаги съм я харесвал, когато я разпуснеш. Ела така на вечеря. За съжаление, ще трябва да те дяла с Макс, майка ми и Карлота, поне за малко, но след това... — Дълбокият му глас премина в шепот.

Споменаването на Карлота върна Амбър към действителността. Бързо се отскубна и се втурна към откритата веранда.

— Амбър! — последва я незабавно той.

— Върви си, моля те! — меко каза тя и продължи наум: „Докато не съм загубила напълно способността си да разсъждавам.“

— Погледни ме, Амбър! — твърдо настоя Барън.

С нежелание вдигна поглед към него, но физически усещаше как разделящото ги разстояние е наситено с напрежение. Той знаеше силата си и успешно я използваше!

— Ти също го чувстваш!

— Как можем да бъдем само приятели!? — Амбър безпомощно сви рамене.

— Не можем. — Отговорът му бе пределно честен и това я притесни.

Устните му се устремиха към лицето ѝ, оставяйки парещи следи по него. Ръката му бавно се промъкна под леката рокля и обхвана голите ѝ гърди. Допирът до кадифената кожа възпламени желанието му. Амбър усети през дрехите си твърдата му мъжественост и се отпусна отмаляла.

— Барън, някой може да ни види... — запротестира слабо.

Той неохотно се откъсна от устните ѝ и леко постави златистата ѝ глава до гърдите си. Тя чу мощните удари на сърцето му, биещо в синхрон с нейното. Когато неравномерното му дишане се успокои, той успя да проговори:

— И аз трябва да се преоблека за вечеря. Не закъснявай! — Целуна я леко по челото за довиждане и излезе.

Тя остана сама с мислите си за Барън и за напирещите в нея чувства. Възможно ли бе отново да се увлече по него? Та нали бяха минали цели седем години! Вече не бе същото осемнадесетгодишно момиче, за първи път в живота си влюбено в най-известния актьор. Любовта ѝ трябваше отдавна да е само спомен, заключен дълбоко в сърцето... Тогава какъв бе обзелият я болезнен смут?

Преди всичко тя бе майка! А професията ѝ изискваше да се среща с редица известни хора и винаги се беше гордяла със самообладанието си. Повтаряше си, че животът ѝ е пълноценен и няма нужда от никой друг.

Досега отказваше всякакви сериозни връзки с мъже, защото веднъж вече се бе опарила от любовта и знаеше какво означава разочарование. Нищо ли не бе научила от този урок? Или може би като нощна пеперуда се стремеше към пламъка, който щеше да я унищожи?

За кой ли път напразно си повтаряше, че би трябвало да го мрази, да го ненавижда! Докато беше далеч, смяташе, че е ужасен, жесток, студен... А сега... Разбира се, такъв изключително талантлив актьор можеше да изиграе блестящо всяка роля, която си науми.

Ето, това бе истината — той изпълняваше поредната сцена, а тя трябваше да бъде неговото следващо завоевание и сама да се хвърли в обятията, а след това — и в леглото му.

Може би това бе неговото отмъщение?

Отмъщение... Седна пред огледалото и започна механично да оправя грима си.

Страхуваше се. Но истинският ѝ враг беше не Барън, а нейните собствени чувства, които бяха в състояние да разрушат две съдби — и нейната, и на Джои! Трябваше да призове на помощ всичките си сили, цялото самообладание и достойнство, за да се пребори с Барън. И със себе си...

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Амбър слизаше по стълбите в елегантна черна рокля, чиито тежки гънки покриваха изящните ѝ глезени. Предстоеше ѝ вечеря с Карлота и Барън...

Противно на желанията му тя бе прибрала косата си в стегнат кок. Прическата подчертаваше стилния вечерен тоалет. Не носеше никакви бижута. Знаеше, че е облечена твърде семпло, но целта ѝ бе да го ядоса. Познаваше вкусовете му — той обичаше топлите цветове, плътно прилепващите към тялото тъкани, нежния аромат. Затова тя напълно съзнателно не си сложи и парфюм.

През отворената към хола врата се носеха акорди от музиката на Скрябин, сред които от време на време се открояваше силният смях на Карлота. Стъпките на Амбър потънаха в дебелия килим.

— Скъпи, нито един мъж не може да ме направи толкова щастлива, колкото ти... — високо каза актрисата, като музиката заглуши края на изречението.

Преди да влезе, Амбър се спря, за да огледа обстановката.

Актрисата бе облечена в предизвикателна рокля от златисто ламе, която очертаваше пищните ѝ форми. Нямахше нужда от въображение — всичко бе на показ. Косата ѝ бе като облак от спускащи се тъмни къдри върху леко загорелите от слънцето рамене. Тежък вечерен грим около теменужените очи засилваше екзотичната ѝ красота.

Погледът ѝ се стрелна към вратата, където стоеше Амбър. Като се направи, че не я забелязва, Карлота се обърна към Барън. Високомерната ѝ усмивка ясно показваше, че не я възприема като съперница.

Амбър се зачуди, дали изборът на тазвечерния ѝ тоалет е добър. Тръсна глава и си напомни, че вниманието на бившия ѝ съпруг изобщо не я интересува.

Въпреки това се подразни, като видя как дългите пръсти на Карлота с интимен жест оправиха копринената му вратовръзка. Така се

държаха жени, които демонстрираха близостта си с някой мъж. Той учтиво наведе красивото си лице към нея и прошепна нещо в ухото ѝ. При тази гледка Амбър рязко се обърна. Та това бе само един непочтен трик от тяхна страна, за да я извадят от равновесие!

Макс я посрещна на вратата и я представи на Маргарет Скаймастър — майката на Барън.

— Вие сте по-красива, отколкото си представях — каза Маргарет с толкова искрен тон, че Амбър бе готова да ѝ повярва. — Винаги съм искала да се запозная с бившата съпруга на Барън.

— Може би е по-добре, че не се познаваме... При създаденото положение... — промърмори Амбър и смутено я погледна.

— Глупости! — Възрастната жена хвана ръката ѝ, след което я потупа с топлата. — Макс, предложи нещо за пиене на дамата, докато ние се запознаем. — И като се обърна отново към нея, продължи: — Въпреки че сте разведени с Барън, няма причини ние с теб да не бъдем приятелки. Разбиранията ми са доста съвременни и смятам, че разводът е добър изход, ако съществува някаква несъвместимост на характерите, особено ако няма деца.

Амбър мъчително преглътна. За щастие точно в този момент се върна Макс с лимоновия сок. Това ѝ спести необходимостта да отговаря.

Карлота и Барън се приближиха, хванати под ръка. Амбър усети изпитателния му поглед. Да не би той да пренебрегваше мнението на майка си? Или може би си мислеше за Джоуи?

— Не можах да схвана какво точно имаше предвид, Маргарет — намеси се Карлота. — Но аз съм на същото мнение. Америка има много либерална политика по отношение на децата. Сигурно знаете, че имам три развода и три деца. Ако обръщам внимание на капризите им, трябваше да съм зарязала кариерата си и да мисля само за тях. — Засмя се на абсурдната си мисъл и хвърли към Барън кокетен поглед. Той ѝ отвърна с доста скептична усмивка. — Аз обаче имам свой собствен живот и той не ги засяга. Те са свикнали с пансионите, а освен това се виждаме през повечето ваканции. Не можете да си представите какви удивителни създания са децата и колко лесно успяват да се приспособят!

— Аз обаче не мога да си представя! — търпеливо започна Амбър. — Децата не са създания! Те са човешки същества, които имат

нужда от майчини грижи, които... — Млъкна, усетила предупредителния поглед на Макс. Останалите учудено я гледаха.

— Все пак, Амбър, ти не си майка и не можеш да бъдеш толкова сигурна. Никога не си била принуждавана да избираш между собствените си интереси и тези на децата — каза Карлота.

Амбър имаше чувството, че сърцето ѝ е заседнало в гърлото. Темата на разговора бе твърде опасна. След необмислената ѝ намеса и забележката на Карлота, настъпи напрегната тишина. Барън я наблюдаваше с остър изучаващ поглед и неочаквано каза:

— Човек не бива да се занимава с отглеждане на деца, ако е безразличен към тях, Карлота. Аз самият имам съвсем различно мнение от твоето по въпроса.

Амбър мъчително преглътна и пое дълбоко въздух.

— И какво е то, скъпи? — престорено свенливо попита актрисата. — С нея ли си съгласен, или с мен?

— Никога няма да допусна за децата ми да се грижи някой друг. Пансионите не могат да заместят родителската любов и внимание. — Отново се взря в Амбър.

Макар от разговора да се интересуваха всички, тя помисли, че последната реплика бе предназначена единствено за нея. Разумът я предупреждаваше, че трябва да запази спокойствие. Барън бе напълно сериозен и точно това я плашеше. Дали не започваше война, която тя предварително знаеше, че ще загуби?

Красивите устни на Карлота се нацупиха.

— Но, скъпи, ти нямаш свои деца и не знаеш за какво става дума. Винаги можеш да правиш каквото поискаш. Би ли заменил свободата си срещу едно дете?

— Отлично зная какво говоря! — настоя той с раздражение.

Макс неспокойно се размърда и използва настъпилата тишина, за да се намеси:

— Желаете ли по още едно питие?

— Да, моля! — Амбър подаде чашата си.

Минута по-късно тя се отправи към верандата. Виолетовият мрак бе наситен с дъх на жасмин. Стъпките на Барън отекнаха по дървения под, непосредствено зад нея.

— Вълшебна нощ! — промърмори той. Явно имаше намерение да продължат разговора. — Виждаш ли мигащите светлини на

хоризонта?

— Да.

— Това е Кий Уест.

— На колко километра е оттук?

— На около осем. Има обаче променливи ветрове и течения. Ако си майстор, с моторница можеш да отидеш до там за по-малко от петнадесет минути. Аз винаги оставям ключовете на самите лодки. — Ръцете му се плъзнаха по раменете, чак до върха на пръстите ѝ. Желанието премина по тялото ѝ като сладка болка. — Какво ще кажеш, да се повозим с лодка след вечеря, Амбър?

— Ще дойде ли някой друг с нас?

— Не.

Ръцете му я помилваха отново. За момент тя си представи как се носят по облените от лунни лъчи вълни, как соленият дъх на океана ги обгръща...

Представата обаче бе твърде опасна и тя я прогони. Потръпна и се отдръпна на крачка от него. Той нямаше никакво право да я докосва, да я кани на романтична разходка, като пробужда чувства, които тя не желаше!

— Защо се отдръпна? — попита тихо Барън.

— Защото не искам да ме докосваш.

— Не е така. Желаяш ме толкова силно, колкото и аз теб.

— Не, не е вярно! — В гърдите си усещаше празнота. Даваше си сметка, че никога няма да ѝ повярва, ако продължава твърдо да отрича желанията си. Опита се да поправи грешката незабелязано. — Не съм! Всеки път, когато ме докоснеш, си спомням миналото. Не мога да забравя какво изпитвахме някога един към друг.

— И това ли е всичко?

— Да.

Барън въздъхна тежко и някак примирено.

— Някога ни беше приятно. Може би и сега е така?

Ръката му се плъзна по гърба и леко я придърпа към себе си. Амбър стисна очи, за да не се поддаде на изкушението. Пръстите му освободиха тежката ѝ коса и тя се разпиля по раменете.

Обърна лице към него, за да протестира, ала думите замряха върху устните ѝ. Чувстваше се странно отмаляла. Тънката вечерна рокля не можеше да бъде преграда за топлината, излъчваща се от

тялото му. Лекият бриз разроши косите и на двама им и Барън вдигна ръка да прибере един кичур от челото си. Всяко негово движение предизвикваше нова вълна от усещания в нея.

Всичко наоколо бе залято от бледата лунна светлина, чуваше се тихият шепот на палмите и далечният грохот на вълните, които се разбиваха в кораловият риф. Бе толкова романтично! Тя не искаше да мисли дори за това, че Барън я прегръщаше насила!

Опита леко да се освободи, ала той я прегърна още по-здраво.

— Ще започнем всичко отначало. Ще забравим миналото — предложи Барън.

Защо думите му я изпълваха с непоносима болка?

— Не! — Тръсна глава толкова силно, че няколко фиби се пръснаха по пода. Опря ръце в гърдите му.

— Защо не?

— Веднъж вече опитахме. Ти не приемаш нищо на сериозно. А аз не се интересувам от преживявания за една нощ.

— Нито пък аз. — Устните му се спуснаха от косата по врата към онова чувствително място, допирът до което предизвикваше тръпки по цялото ѝ тяло. — Желая те, Амбър, ти също ме желаеш. Създадени сме един за друг. Няма причини да си отказваме физическата близост.

— Не искам това от мен! — промълви тя. — Минаха цели седем години! Твърде дълго живяхме разделени, освен това между нас има толкова гняв и огорчение.

— Когато те видях отново и те докоснах, разбрах, че не изпитвам повече нито гняв, нито огорчение.

— Но за мен не е така... — промълви Амбър.

Не той бе изоставен с малко дете, не той бе обвинен, че се е оженил по сметка! Естествено за него беше много по-лесно да забрави огорчението. Тя обаче помнеше, а болката и самотата ѝ даваха сили да му откаже.

— Ще те накарам да забравиш! — продължи да шепне той.

— Не, Барън! — успя да изрече твърдо тя, въпреки че жадуваше за неговата близост. Огорчението ѝ надделя. — Всичко свърши. — Отблъсна го. — Нашите отношения приключиха преди шест години, когато ти си плати, за да бъдеш свободен. Ще ти напомня, че аз се омъжих по сметка, а не по любов. Дойдох тук, защото ме заплаши.

Утре напускам острова и теб... Завинаги! — Гласът ѝ постепенно укрепна.

Навярно думите попаднаха точно в целта, защото на лицето му нервно потрепери един мускул. За момент Амбър съжали, че бе толкова груба, но в края на краищата, тя само му напомняше неговите собствени обвинения. Потвърждаваше това, в което Барън години наред бе вярвал — в брака по сметка.

Някъде отдалеч се чу гласът на Мария, която ги канеше на вечеря. Ала това като че ли не се отнасяше за тях.

Лицето му бе потъмняло от гняв. Амбър се обърна и тръгна към хола, но Барън се протегна и я сграбчи през кръста.

— Не бързай толкова! — студено каза той. — Какъв глупак съм бил да мисля, че ще оставим зад гърба си миналото! Как можах да забравя какво представляваш! — В гласа му се усещаше искрено възмущение.

Тя се отдръпна, за да се освободи от неговата ръка, ала пръстите му се впиха болезнено в тялото ѝ.

— Остави ме, Барън! Причиняваш ми болка!

Мъжът прие, че е загубил сражението, но въпреки това не я пусна.

— Ще те пусна, когато аз искам! — заяви той. В гласа му прозвуча отчуждение. — Дойде време да разбереш, че няма да играя втория рунд по твоите правила.

— Какво? Втори рунд ли? Не разбирам за какво говориш!

— По дяволите! С твоята ангелска красота и невинност ме правиш на глупак! Все същата си, както преди седем години! Пресметлива малка...

— Няма да стоя повече и да те слушам!

Ръцете му се ключиха около тялото ѝ. Невъзможно бе да се измъкне.

— О, ще стоиш, и още как! Искам да чуеш всичко, което ще ти кажа!

— Барън...

— Помниш ли онази сутрин, когато ти мислеше, че говориш с Макс по телефона? Ясно ми беше защо не искаш да имаш нищо общо с мен, както и да рискуваш, за да не открия нещо важно. Думите те издадоха. Ако искаш да знаеш, проведох собствено разследване и не

беше толкова трудно да открия малката ти тайна. Мисля, че зная какво се каниш да правиш. Моите детективи...

— Твоите детективи!? — Думата я шокира.

На лунната светлина лицето ѝ изглеждаше смъртно бледо. Допря ледените пръсти до устните си, за да спре вика на ужас. Въпреки страха опита да контролира изражението на лицето си. За Джои ли говореше той? Почти бе сигурна! Нямаше обаче да се издава! Ще го остави сам да каже какво знае.

— На лицето ти е изписан страх и вина. Какво се опитваш да спечелиш, като криеше истината през всичките тези години?

Амбър пое дълбоко въздух и след това като че ли забрави да диша. Той знаеше!

— Н-нищо — успя само да каже тя.

— Познавам те твърде добре, за да повярвам.

— Честно...

— Ти не знаеш какво означава тази дума! — обвинително рече той.

— Сега, след като си разбрал, какво смяташ да предприемеш? — Въпросът ѝ бе глупав и тя го знаеше.

— Не съм решил... Поне засега. Сигурен съм обаче в едно — този път няма да ми отнемеш онова, което ми принадлежи!

Обгърна ги напрегната тишина.

„Джои! Джои!“ — крещеше в нея безмълвен ужас. Какво смяташе да направи Барън? Ще ѝ отнеме детето или ще бъде достатъчно благороден да не наруши спокойствието на сина си? Може би ще го настрои против нея, както някога бяха постъпили родителите ѝ?

По лицето му се четеше единствено решителност — жестоката линия на стиснатите му устни, леденостудените очи... Той никога не би повярвал, че е скрила истината заради детето му, защото не искаше и то да бъде нещастно! Барън обаче бе обзет от жажда за отмъщение и въобще не го интересуваше, че може да нарани някого.

— Не! Няма да ти позволя! Никога... — едва изрече тя.

Беше ѝ се събрало твърде много — писмото на Макс, безсънната нощ, страхът за Джои, противоречивите чувства към Барън, а сега — и неговото изявление, че ще ѝ отнеме детето. Не издържаше повече!

— Няма да ти позволя! Няма... — повтаряше Амбър, сякаш искаше да се убеди, че това е възможно.

Имаше чувството, че сърцето ѝ ще се пръсне, а и Барън я бе прегърнал толкова силно, че Амбър не можеше да поеме дъх. Земята се изплъзна под краката ѝ. Олюля се, но тялото му бе надеждна опора. Виждаше лицето му като в мъгла, долавяше неравномерните удари на сърцето, усещаше силните ръце около себе си...

Въпреки че устните му докосваха ухото ѝ, гласът му сякаш долиташе някъде отдалеч:

— Скъпа, скъпа... Успокой се, не се тревожи!

Обзе я гняв и безсилие, изви силно тялото си назад и заудря по гърдите му със свити юмруци. У сети как всички звуци наоколо постепенно заглъхват, силите я напуснаха и я обгърна дълбок мрак...

Светло петно се появи в тъмнината и бавно започна да се разширява. Заедно с него в съзнанието ѝ нахлуха неразбираеми думи и възбудени гласове. Постепенно в мъглата започна да различава Карлота, Макс и Маргарет, които се движеха наоколо.

След няколко минути Барън я заведе до стаята ѝ, като внимателно я подкрепяше по стълбите. Все още уплашена, тя се обърна към него:

— Ти каза преди малко...

— Не си достатъчно добре, за да говорим. Ще отложим всичко за сутринта.

Изражението на лицето му бе мрачно, което означаваше, че припадъкът ѝ не го е трогнал. Продължаваше да бъде все така неотстъпчив, студен и жесток...

ПЕТА ГЛАВА

Амбър седна на леглото и придърпа подноса с храната. Беше облечена в копринена нощница, а косата ѝ, сплетена на дебела плитка, бе праметната през едното рамо.

След припадъка физическото ѝ състояние се бе възстановило, но психическото напрежение не я напускаше.

От време на време листата на банановите дървета се допираха до стените на къщата и издаваха лек стържещ звук. На долния етаж се блъсна прозорец и тя забеляза, че вятърът навън се е усилил. Чу се тиха испанска реч, бързи леки стъпки прекосиха хола и някой затвори капациите на прозорците отвътре.

Отново и отново премисляше случилото се тази вечер. Грешката бе изцяло нейна! Защо предизвика Барън, като му каза, че се е омъжила заради проклетите му пари?

Чувстваше, че трябва да направи нещо, и то бързо! На сутринта ѝ предстоеше сериозен разговор.

Не бе готова за нов двубой с него. Поне не утре — нужно ѝ бе повече време. Той трябваше да се успокои напълно, а тя — да събере мислите си на спокойствие. Освен това бе наложително да поиска съвет от адвоката си и да разбере точно какви са правата ѝ като майка. Глупаво бе да разговаря с Барън, преди да е наясно с правната страна на проблема.

Трябваше да се измъкне някак от това място! Тук, на неговия остров, тя бе пленница! Никога нямаше да ѝ позволи да си тръгне, поне докато той сам не решеше.

Дали е възможно да избяга? Рик Никълс! Ще го помоли да я откара със самолета до Кий Уест или Маями. Но той бе личен пилот на Барън и едва ли би рискувал работата си заради нея. Идеята не струваше.

Мозъкът ѝ трескаво търсеше друга алтернатива. Внезапно си спомни за светлините на Кий Уест. С моторна лодка дотам имаше по-малко от петнадесет минути път. Не изглеждаше много далеч. А и нали

Барън спомена, че оставя ключовете на моторните лодки винаги на таблата им...

Ще отплава сама, стига някой да не я види!

Очите ѝ се притвориха сънливо и тя удобно се намести на възглавницата. Денят бе невероятно дълъг и изтощителен, така че скоро заспа.

Два пъти се буди от бурята. Вятърът ту се засилваше, ту затихваше, а гъстата растителност около къщата приятно шумолеше...

Когато се събуди, навън вече се развиделяваше. Обу светли тесни джинси и облече лека червена блузка на карета. Изми се набързо и прибра косата на опашка. Грабна от багажа кредитните си карти, малкото пари, които имаше, пхна ги в джобовете на панталона и дръпна циповете.

Реши да остави всичко тук — ако Барън види, че куфарите ѝ липсват, незабавно щеше да хукне да я търси. В противен случай може да помисли, че е отишла на разходка и да не забележи бягството ѝ веднага.

Тихо се измъкна, спусна се по пътеката и скочи в най-близката моторница. На хоризонта небето бе притъмняло. Ключовете бяха на таблото, както бе казал Барън, и тя потегли.

През последните пет минути бързаше толкова, че не забеляза как всичко наоколо помръкна. Огледа се и установи, че тъмните облаци не се отдалечават, както досега мислеше, а се движат право към нея. Реши, че това няма особено значение, защото ще бъде в Кий Уест, много преди бурята да дойде насам.

Откъсна очи от хоризонта и се обърна напред. Изведнъж погледът ѝ и се прикова върху голяма кафеникава буца пред носа на лодката. Изви рула, но не бе достатъчно бърза! Силен удар я запрата напред, когато моторницата налетя върху полускрития от водата риф.

Стъпи здраво на крака и се огледа за повреди. Всичко бе наред, с изключение на счупеното витло. Трескаво помисли, че така не може да се плава. Двигателят щеше да работи, но без витло лодката щеше да се движи неуправляемо.

Обзе я чувство на безсилие. Нямахте радио и дори не можеше да извика помощ! Единственото спасение можеше да дойде от случайно минаващ наблизко морски съд...

Постепенно бризът се усили, като премина в неравномерни тласъци на вятъра, което ѝ напомни за задаващата се буря. Изглежда, че Кий Уест се отдалечаваше, което на практика означаваше, че лодката с нарастваща скорост се движи към Мексиканския залив.

Въпреки повърхностните знания, които имаше за морето, Амбър знаеше, че той е изключително опасен. Чувстваше се безпомощна — връхлиташе буря, а тя се намиреше в малка дрейфваща моторница без радио!

Вълните ставаха все по-високи, по-мощни и подхвърляха лодката като перце. Неочаквано една от тях я подхвана, издигна я на гребена си, а после я подхвърли надолу и я заля.

Амбър пое дълбоко въздух и го задържа, докато вълната се оттегли. Ала друга — още по-висока връхлетя като стена насреща и отново я заля.

Замаяна и тракаща със зъби, жената се вкопчи в пластмасовата седалка.

Мощна светкавица проряза тъмното небе. Наоколо забарабаниха тежки капки дъжд, а след миг я покри ледената пелена на пороя. Не ѝ оставаше нищо друго, освен плътно да се притисне към тясната седалка, защото лодката нямаше нито кабина, нито навес.

След малко потърси с очи Кий Уест, но от него нямаше и следа...

Тя загуби представа за времето. Може би бяха минали часове, когато яростта на бурята намаля. През лятото тропическите бури не траеха дълго, но Амбър никога не бе премерзвала така. Косата ѝ бе мокра, а тънките дрехи не я предпазваха от студения вятър.

Сви се на дъното и прегърна колене, като се надяваше да съхрани малкото си топлинка, но всичко изглеждаше безнадеждно. Замръзваше все повече и повече. Заболяха я всички крайници, ушите, носа, пръстите. След време изтощението притъпи чувствителността ѝ.

Струваше ѝ се, че макар и по-слаба вече, бурята продължава безкрайно. Ту се унасяше, ту се събуждаше, за да установи, че още е в същото безпомощно положение.

В просъница чу шума на двигател и много по-късно мъжки глас, който я повика някъде отблизо:

— Амбър... Мила!

Загоряла мъжка ръка внимателно отметна мокрите кичури коса от лицето ѝ. Това сън ли беше? Клепачите ѝ леко трепнаха.

Барън... Очите му, потъмнели като буреносните облаци, я гледаха отблизо.

Без да обръща внимание на дъжда, който вятърът навяваше на талази, той смъкна от себе си жълтото яке и я покри с него.

Амбър опита да се дръпне от него, въпреки че цялата трепереше. Беше напълно безчувствена от изтощение. Единствената ѝ ясна мисъл бе, че бягството ѝ се е провалило.

Той като че ли я прочете и красивото му лице се намръщи, ала нито за миг не престана да ѝ помага да нахлузи ръкавите. Якето бе запазило топлината на тялото му и тя изпита благодарност.

Барън вдигна ципа до горе и внимателно я изправи на крака в люлеещата се лодка.

Моментално усети топлината и сигурността на силните му обятия. Отпусна се в тях, мократа ѝ коса се разпиля по рамото му и умората я обори...

След известно време приближиха острова от другата страна, където бе разположен рибарският лагер на Барън. Той внимателно отстрани Амбър от себе си и се зае да акостира.

Полузакрита от гъстите клони на манговите дървета, малка груба хижа стърчеше на високите си подпори като тромава водна птица. Отпред, направо върху пясъка, имаше дървена веранда.

След като завърза и последното въже, Барън се обърна към нея. Тя усети как ръцете му нежно се плъзнаха по тялото ѝ и я повдигнаха от дъното на лодката.

— Прегърни ме и се хвани за врата ми — кратко нареди той.

Тя се поколеба за миг, но се подчини. С уверена стъпка той прекоси люлеещата се лодка и без усилие се прехвърли на стръмните стълби към кея. Дървените дъски изскърцаха под двойната тежест.

Барън блъсна с рамо незаклучената врата и ги лъхна застоялият въздух на хижата.

— Страхувам се, че тук не е чистено след последния ми риболов. — Внимателно я постави на близкия стол. — Обикновено държа повече резервни дрехи, но сега... — Вдигна един панталон и широка зеленикава спортна риза. — Това е всичко, което имаме.

Амбър завърза една кърпа около главата си като тюрбан и го погледна. Докато се приближаваше към нея, тя за миг усети как я свива

под лъжичката — отдалечена хижа на див бряг и тя, сама с единствения мъж на света, на когото не можеше да устои...

— Какво смяташ да правиш? — колебливо попита Амбър.

— Ще трябва да си ги поделим — разумно предложи Барън.

— Моля?

— Ти взимаш ризата, а аз панталона — подхвърли ѝ той дрехата. Дългите ѝ тънки пръсти стиснаха грубия памучен плат.

Уплашените зелени очи потърсиха сведения му поглед.

— Барън... Не мога! Ти не трябва... Имам предвид...

— Добре! — Хвана ризата и бавно я затегли към себе си. — Аз ще взема това, а ти — панталона.

— Какво?!

— На вашите заповеди съм, мадам!

Дали леката ирония в думите му, невинният поглед или леката усмивка на устните, ала нещо я разколеба и тя накрая осъзна, че няма избор. Бързо дръпна ризата към себе си.

— Барън, не ме дразни!

— Няма.

Защо ли се срамуваше да се съблече пред него? Едрите дъждовни капки барабаняха по ламаринения покрив.

— Няма да изляза навън, докато ти се обличаш — заяви той.

Тя и не искаше да го моли за това — бе мокър и премръзнал като нея. Амбър трескаво огледа голямото помещение — нямаше къде да се скрие и стомахът ѝ се сви от притеснение.

— Ще започна пръв — с иронична галантност заяви Барън и започна да разкопчава ризата си.

Смъкна я с плавно движение и пред очите ѝ се разкриха голите му гърди и ръце. Пръстите му се заеха с колана и ципа, след което мокрите джинси сами се свлякоха на пода.

Движенията му бяха плавни, а очите нито за миг не се откъсваха от лицето ѝ.

Обзе я паника, чудеше се какви са намеренията му. Сърцето ѝ заби в учестен ритъм. Гледаше го невярващо, забравила за студа и мокрите дрехи. С усилие откъсна поглед от високата му стройна фигура, ала образът продължаваше да стои пред очите ѝ. Стараеше се да гледа навсякъде другаде, само не към него. С периферното си зрение обаче виждаше как той с небрежна лекота свали и бельото си.

— Твой ред е — отчетливо каза Барън, като спря, за да изстиска мокрите дрехи.

— Барън... Не мога! — изплака тя. Кръвта се бе отдръпнала от лицето ѝ.

— Можеш, разбира се. Няма да ти е за първи път да се събличаш пред мен. — Спокойният тон ѝ напомни за отдавна забравеното време, когато страстно се любеха, ала леката цинична усмивка, изкривила лицето му, я накара да се сети за лошото му мнение за нея.

— Барън... — умолително прозвуча гласът ѝ. — Вече не сме...

Търпението му се изчерпа и дрезгавият глас прекъсна протестите ѝ:

— Ако не се преоблечеш, ще се разболееш от пневмония и отговорен за това ще бъда аз.

— Погрешно ме разбра...

— Съблечи се или ще го направя аз! — Бе неумолим.

— М-може ли да се обърнеш?

Ней отговори, а се обърна рязко и тръгна към другия край на стаята, където откри кибрит и запали газовата печка. Малки сини пламъчета близнаха студения въздух.

Пръстите ѝ трепереха и Амбър не можеше да се справи с горните копчета на мократа червена блуза. Тялото ѝ бе толкова вдървено, че не можеше да координира движенията си.

— Барън, не мога да... се справя...

Погледна я спокойно, регулира пламъка на газта и бързо се приближи до нея. Коленичи пред стола и внимателно отстрани ръцете ѝ. Разумът ѝ настояваше да се отдръпне, ала движенията му бяха съвсем механични и тя не изпитваше страх. Вече нищо нямаше значение, защото се чувстваше изтощена до крайност.

Той внимателно разкопча блузата и отдели мокрия плат от плътта ѝ. Свали сутиена и тя усети мекия допир на пръстите му върху кожата си. Започна да ѝ облича сухата риза. Правеше го бавно, мълчаливо и с търпение. Едно по едно закопча всичките копчета чак до брадичката ѝ. Повдигна я от стола и внимателно свали джинсите, бикините...

Топлината на грижовните му ръце бе приятна. Те създаваха у нея чувство на сигурност. Най-после Барън свърши с обличането ѝ. Въпреки сухата дреха обаче Амбър все още бе вдървена от студ. Като че ли никога вече нямаше да се стопли отново.

Барън я повдигна от стола като дете, прекоси стаята и внимателно я постави върху леглото. Хавлията се свлече от главата и косата ѝ се разпиля като златен облак върху възглавницата.

Амбър отново потрепери. Сухата риза и леките одеяла едва ли щяха да помогнат много...

Той старателно подпъхна завивките около тялото ѝ, след което се изправи. Затвори очи, тя се почувства така нещастна, премръзнала и самотна, както преди няколко часа на дъното на мятащата се в разбунтувалото се море лодка...

— Барън... Не ме оставяй! — Измъкна леденостудената си ръка изпод завивките и намери неговата.

Той я погали нежно с другата и звукът на топлия му глас я накара да се отпусне:

— Отивам само да ти приготвя чаша горещ чай.

Успокоена, Амбър се отпусна в леглото. Помисли, че щом зъзне под завивките, той вероятно замръзва така — гол до кръста.

— Барън... Защо не се пъхнеш и ти под одеялото? — Не искаше той да я разбере погрешно и бързо добави: — Само да се стоплиш малко.

— Мислех, че никога няма да ме поканиш — сухо промърмори той.

— О, нямах предвид... — Лека руменина покри страните ѝ.

— Зная.

Амбър потрепери, когато Барън се мушна под одеялото до нея. Тази осъзната нова интимност ги накара да запазят няколко минути мълчание. И двамата мислеха за едно и също — лежаха в едно легло след седем години раздяла...

Събуди се, когато той полека прибираше под одеялото висящата ѝ от леглото ръка. Сънят бе заличил всякакво желание за съпротива. Барън седеше на леглото и одеялото почти не покриваше мускулестите му гърди, придобили бронзов загар от слънцето. Тя се досети, че е решил да става и рече умолително:

— Не ме оставяй сама... Толкова се страхувах, преди да дойдеш...

Очите му бяха изпълнени с търпение, гласът обаче бе странно дрезгав:

— Не мога да спя до теб. Не мога да те прегръщам повече... без да...

— Зная.

— Амбър, ти едва ли знаеш какво направи с мен. Не искам да се възползвам...

— Глупости! — промърмори тихо тя. — Ти ми спаси живота!

Барън се усмихна и се наведе над нея. Когато грапавата му мъжка ръка се плъзна под одеялото и погали меката заобленост на гърдите ѝ, тя простена:

— О, Барън...

Пръстите му леко се придвижиха и подразниха зърната, които моментално се втвърдиха. Той се притисна към нея и по тялото ѝ премина гореща тръпка на желание. Твърдите форми на неговата мъжественост я накараха да пламне.

— Обичам те, Барън! Винаги съм те обичала! — шепнеха устните ѝ, заровени в косата му. — Никога не съм преставала да те обичам...

Въпреки че думите ѝ не предизвикаха никаква реакция от негова страна, синият му поглед изучаваше лицето ѝ, а голите ръце на Амбър се ключиха около врата му. Бавно прекара ръка през тъмната чуплива коса и с готовност пое устните му. Езикът му внимателно си проправи път и тя го посрещна нетърпеливо. Пръстите ѝ изучаваха твърдите мъжки скули, докато неговите като гребен минаваха през гъстите ѝ руси къдрици.

Обхождаше всяко кътче на тялото ѝ с чувствените си устни и ръце, любеше я така, сякаш светът около тях не съществувахе, а времето бе спряло неумолимия си ход...

Между целувките ѝ нашепваше любовни слова — в косите и шията, между топлите гърди, където сърцето биеше лудо в изнемога и копнеж...

Усети нетърпеливото му желание, когато я подхвана през кръста и притисна долната част на тялото ѝ към своето. Прегръщаше я така интимно, че всичко в нея вибрираше от неудържима страст да му принадлежи напълно. Опитните му устни потърсиха до болка познатите кътчета. Това предизвика у нея изпепеляваща възбуда. Искаше го повече от когато и да било! И му се отдаде с тих стон на удоволствие...

Никога преди не бяха изпитвали толкова силна жажда един за друг. Годините на раздяла само бяха задълбочили нуждата им да си принадлежат. Амбър се отърси от страховете си и прие тържеството на чувствата.

Горещият му дъх пареше нежната кожа зад ухото ѝ. Тя плъзгаше ръце по влажния му гръб, като галеше всеки изпъкнал от напрежение мускул.

О, колко загубени години! Сълзи изпълниха зелените ѝ очи. Барън се взря в лицето ѝ отблизо и Амбър прочете в погледа му нещо повече от чувствено желание. За един кратък миг тя осъзна, че Барън има нужда не само от физически контакт с нея.

От устните ѝ се изтръгна стон на върховно удоволствие, когато неудържимата му страст я поведе към висините на очаквания екстаз.

Тази нощ се любиха отново и отново, сякаш искаха да наваксат времето, загубено през дългите години на раздялата. Барън не можеше да се насити на възхитителното ѝ тяло, а тя му отвърщаше с не толкова малко желание...

Късно през нощта ураганът достигна своята кулминация. Дъждът шибаше безмилостно хижата, ала влюбените не му обръщаха внимание. За тях светът бе затворен в тази стая, в която също бушуваше буря. Буря от любов...

ШЕСТА ГЛАВА

Амбър усети приятния допир на спящия до нея мъж и се усмихна с удоволствие. Тази сутрин се чувстваше някак различно — радостна и в същото време отмаляла.

Искаше ѝ се да се наслади на всички усещания — светлината, потропващите по ламаринения покрив дъждовни капки, равномерния грохот на вълните, приятния допир на грубата памучна риза до голото тяло, полумрака на топлата стая.

Отвори широко очи се загледа в Барън. Лицето му с красиво изваяни черти бе само на сантиметри от нейното — толкова близо, че дъхът му галеше косата ѝ като полъх.

Мислено го поздрави и колебливо протегна пръсти към тъмните къдрици, покриващи врата му. Сънят смекчаваше строгите му черти и тя усети как в гърдите ѝ се надига болезнена нежност. Едната му ръка бе отпусната върху нея и ѝ тежеше, ала тя не смееше да мръдне, за да не го събуди.

Очите ѝ смъдяха, а челото гореше. Сигурно беше болна, но констатира този факт без всякаква тревога.

Джинсите и червената риза бяха окачени да съхнат върху вътрешната страна на вратата. Спомни си, че е облечена в спортната риза на Барън и допирът до голите гърди ѝ напомни, че върху себе си няма нищо друго.

Спря погледа си върху спящия мъж, чиито мускулести рамене и ръце бяха открити. Приятни чувствени спомени нахлуха в съзнанието ѝ.

Пламна още повече, като си спомни какво се случи тази нощ. Приятната отмалялост се дължеше на бурните им страсти, докато се любиха. Припомни си всяка дума, всяко движение, което доведе до тази развързка. По едно време ѝ бе дал да пие горещ чай. И двамата бяха жестоко премръзнали. Последвалите събития се завъртяха пред очите ѝ като калейдоскоп.

В дрезгавата светлина на утрото, когато страстите бяха отминали, тя наблюдаваше привлекателното му лице и се питаше какво ли означава за него тази нощ. Не бе много сигурна, но в любовта му сякаш бе усетила нещо различно; в него имаше някаква всеотдайност. Без съмнение такива нощи за Барън бяха нещо обикновено — имаше си Карлота, а професията му бе такава, че винаги го заобикаляха красиви жени.

Помисли колко много означава този мъж за нея и самотна сълза навлажни миглите ѝ. През нощта му каза истината, че никога не е преставала да го обича...

Само че не искаше да е така и седем години отказваше да го признае дори пред себе си. Може би инстинктивно се бе защитавала...

Спомни си за Джои. Как ли щяха да му се отразят последните събития? Каква ирония на съдбата!

Тя се отдаде на единствения мъж, който бе способен да разруши живота им! А сега...

Нямаше как да не признае, че отношението ѝ към Барън се е променило — та той я беше последвал, рискувайки собствения си живот, за да я спаси! А после я люби толкова нежно и страстно, сякаш за него тя бе единствената жена на света!

Действително ли бе влюбен? Беше очевидно, че я желаше, ала Барън Скаймастър бе изключително опитен любовник. Някога тя се подлъга по умението му да разпалва у нея желание, като го прие за страст, а какво се оказа впоследствие?

Бе отворила старата рана. Тази грешка никога нямаше да се повтори!

Ами последната нощ? Признала му бе, че го обича... Ще трябва да пренебрегне случилото се и да се държи така, сякаш това нищо не означава за нея, а и за него. Няма да се издава колко се е увеличило влиянието му върху нея.

Барън се размърда и намести единия си крак между нейните. Смъкна се сънливо надолу и главата му се оказа удобно настанена между гърдите ѝ.

Усещането от допира му бе изключително приятно. А мисълта, че му принадлежи напълно, я изпълваше с някакво необяснимо чувство на гордост.

Плътта ѝ реагира, независимо от разума. По тялото ѝ премина тръпка на удоволствие, която нямаше нищо общо с треската. Усети как желанието в нея се засилва, а съпротивата ѝ намалява. Щеше ли някога да намери достатъчно сили да му противостои?

Трябваше да се справи! В противен случай щеше да изпадне в абсолютна зависимост от него!

— Барън... — тихо прошепна тя. Искаше да отмести главата му и леко постави ръка върху гъстата тъмна коса.

— Сладка моя... — сънливо промърмори той. — Мила... — Усети парещата му целувка върху гърдите си през грубата памучна тъкан.

— Барън! — почти извика Амбър, като обхвана с две ръце главата му и я отстрани от себе си. — Какво мислиш, че правиш? — Само една целувка, и тя бе готова да забрави решението си!

— Не е ли ясно? — прошепна той.

Вдигна глава и срещна широко отворените ѝ сърдити очи. Усмивката върху загорялото му лице стана още по-широка.

— Вече си по-добре. — Вдигна ръка и загрижено я допря до челото ѝ. — Въпреки че, според мен, имаш треска.

— Отдръпни се от мен! — заповяда тя с груб глас, за да не се досети той колко безпомощна се чувства. Рязко обърна глава, като избягна докосването му.

— Здравословното ти състояние може и да се е подобрило, но настроението ти върви от лошо към по-лошо — сухо отбеляза той и се обърна настрана. — Миналата нощ бе доста бурна...

Доловила съучастническия му поглед, Амбър пламна, пое дълбоко дъх и се постара гласът ѝ да не трепне, докато казваше:

— Снощи... Не бях на себе си.

— Наистина ли? — Подпря глава върху ръката си и дълго я гледа в очите. — Защо не прекараме следващите шест месеца заедно? Ако видим, че нещата не вървят, ще те оставя да си отидеш.

— Да сме заедно?! Не говориш сериозно, нали? — Беше шокирана. Какво искаше да ѝ каже той? Ако целта му е да отчужди детето от нея, какво бе това предложение за нови близки отношения? Вероятно поне засега не искаше излишно да усложнява и без това тежкия разговор за Джои.

— Защо не? Моят самолет винаги може да те откара до Западния бряг, ако имаш някаква спешна работа. А като подпишем договора, така или иначе ще работим заедно над филма.

Неувереността взе връх и Амбър заядливо подхвърли:

— Вие с Макс сигурно сте уредили всичко.

— Да, наистина, ала все пак се нуждаем от твоето одобрение.

— Естествено... — Не можеше да се остави да бъде изнудвана, докато сценарият бе все още в ръцете ѝ! — Виж какво, Барън, нямам намерения да живея с мъж без сериозни намерения само заради секса, още повече ако той е бившият ми съпруг!

— Бивш ли? — Нещо диво и необуздано се появи в изражението му. Амбър се стресна, защото нямаше причини за тази ярост. Той я сграбчи и грубо я придърпа към себе си. — Не се опитвай да ме правиш на глупак, като ми пробутваш тези номера. Много добре знаеш, че все още сме законни съпрузи!

Зелените ѝ очи се разшириха невярващо и се приковаха върху възмутеното му лице.

— Какво... каза?

— Казах, че все още си моя съпруга!

— Твоя съпруга! — Обхвана я паника. — Невъзможно!

— Може и да е невъзможно, но, дявол да го вземе, това е факт!

— Но аз бях в Мексико и лично попълних всички документи за развод! — протестира Амбър. — Изпратих декларацията на адвокатата ти, точно както той ми каза да направя. Когато му се обадох, за да проверя дали всичко е наред, той ми изпрати чека!

Циничната усмивка върху устните на Барън се стопи. Изведнъж му стана ясно и той отпусна глава върху възглавницата.

— Независимо от всичко, ние все още сме женени. — Взря се в красивото ѝ лице и прие, че учудването ѝ е неподправено. Чертите му се смекчиха, загубиха част от своята решителност. — Досега съм мислил, че знаеш за това и съвсем умишлено си го направила. — Гневът му изчезна така бързо, както и бе избухнал.

— Аз не съм... Не съм! Защо ще го правя, след като и двамата желаехме този развод?

— Пари! — В гласа му се усещаше горчивина и това я накара да си представи какво ли мисли за нея. — Спомняш ли си, че постави доста висока цена за свободата ми?

— Ясно — тихо каза тя, като дори не направи опит да се защити. От очите ѝ бликнаха сълзи, защото срещу себе си виждаше само студения му поглед, а в думите имаше обвинение. — Кога откри, че не сме разведени?

— Не много отдавна. Бях на погребението на Люк Морган, който загина в самолетна катастрофа.

— Спомням си, видях репортажа по телевизията, но не обърнах внимание...

— Докато бях там, открих, че неговият развод прилича по нещо на нашия. Семейството му бе притеснено, защото първата му съпруга твърдеше, че не са разведени и оспорваше завещанието му. Преди петнадесет години Люк е пътувал до Мексико, за да се разведе, но тя не е получила документите...

— Какво означава това? — напълно объркана попита тя.

Той се поколеба, като внимателно наблюдаваше реакцията ѝ. Когато заговори, гласът му бе търпелив:

— Първата му съпруга никога не е подписвала декларация за развод. Юридически той е продължавал да бъде неин съпруг до смъртта си...

— Какво общо има това с нас? Аз ти изпратих декларацията...

— Аз обаче не я получих. Следователно не съм я подписвал.

— Защо? Аз ти я изпратих от Мексико!

— Мексиканските пощи... Кой знае? — Прекара пръсти през косата си и продължи: — По това време снимахме филм в Испания и всичките ми дела се уреждаха от една адвокатска кантора. Адвокатът ми заминал по работа в друг град и оставил пълномощно на младшия си партньор, който забъркал тази каша. Междувременно той ти изпратил чека, като мислел, че декларацията за развода е у мен.

— Как е възможно да стане това?

— Ами... — Този въпрос явно смуцаваше и него. — След толкова години е трудно да се възстановят събитията. Предполагам, че младежът явно не е разбрал инструкциите на адвоката ми и е объркал да ти изпрати чека, без да се интересува от документите. Когато секретарят ми провери след около месец, адвокатът ни уведоми, че парите са изпратени и всичко е наред.

— Аз също им се обадох и получих същия отговор!

— Трябваше да проверя всичко сам, но по онова време бях твърде разстроен. Затрупах се с работа, за да забравя неприятностите, и след Испания директно заминах да снимам друг филм в Южна Америка.

— Онази нощ ти спомена, че си наел детективи...

— Те трябваше да проверят всичко отново на място, в Мексико, и откриха, че ти си попълнила... Отначало не знаех какво да правя. След това приех, че ти си получила чека, преди да изпратиш документите. Логично предположих, че щом мълчиш, значи нямаш намерение по-късно да искаш още пари.

Както обикновено, когато ставаше дума за пари, изострените черти на лицето му придобиха изражение на горчивина и раздразнение. Гласът му стана студен и безизразен. Амбър разбираше, че мъжът до нея едва сдържа гнева си. Потръпна и искрено помоли:

— Барън, трябва да ми повярваш! — Съчувствено протегна ръка и хвана неговата. — Този развод ми бе необходим толкова, колкото и на теб! Никога не би ми дошло наум да ти искам пари, ако не беше...

— Ако не беше какво? — Издърпа ръката си и сякаш настръхна. Почака секунда за отговор, но понеже не го получи, продължи: — Ако не беше разбрала, че може да стане и по-лошо?

— Не...

— Тогава?

Откритието на Барън бе така неочаквано, че тя не можеше напълно да осъзнае всичко. В мислите ѝ хаотично се въртяха различни предположения — някак... Невъзможно бе още да са женени! Това означаваше, че той нищо не знае!

През цялото време двамата са говорили за различни неща. Той настояваше да се срещнат заради неясното им семейно положение, а тя се страхуваше заради детето. И всичките заплахи не са се отнасяли до Джои. Амбър почувства облекчение. Джои бе спасен, стига тя да не направи някое глупаво признание!

— Тогава защо? — настоятелно повтори Барън, а очите му станаха студени като лед.

Споменът за миналото я връхлетя с неочаквана сила сляпата страст, която я подтикна към брак, който не трябваше да сключват, разбитите илюзии, болката...

Да, наистина искаше развода. Бяха живели заедно по-малко от месец и половина, когато тя откри, че двамата не си подхождат.

Една сутрин се събуди и видя списанието, което някой от снимачния екип бе пхнал под вратата. С главни букви бе написано: „Първата лейди прощава необмисления брак на филмовата звезда“. Под заглавието имаше снимка на Карлота и Барън...

Когато Амбър показа списанието на Барън, той се изсмия и заяви, че пресата винаги измисля клюки за известни личности. Тя се разгневи, после се разплака, а той я нарече „малка ревнива глупачка“...

Това бе първата им кавга, а след нея имаше още много. Накрая ѝ каза, че е твърде млада за истински брак, а тя го обвини в нечестност. Той се затрупа с работа, защото нито можеше да успокои страховете ѝ, нито да задоволи нейните изискванията. Тогава кариерата му бе във възход. Скоро Амбър се почувства излишна и отблъсната, загубена в свят, който бе твърде свободомислещ за нея.

Постепенно се отчуждиха един от друг и накрая тя го напусна...

— Зададох ти въпрос — дрезгаво се обади Барън, като я върна към настоящето. Челюстите му бяха решително стиснати, сините очи гневно блестяха. — Искам да ми отговориш защо твоето искане на парите е било моя грешка.

— Как можех да живея с мъж, който не се интересуваше от мен? — Горчивината от неуспешния им брак я караше да се настрои срещу него.

Когато той ѝ отговори, тонът му не беше по-малко студен от нейния:

— Обичах те, ала ти бе жестоко ревнива и не смеех да погледна друга жена, без да избухнеш в обвинения.

— След като се оженихме, ти продължи да се виждаш с Карлота... — Думите ѝ заглъхнаха. След толкова, години въпросът за Карлота бе все още болезнен.

— Чакай малко! — Изгледа я изпитателно с присвити очи. — Отношенията ми с Карлота бяха строго професионални и тя няма заслуга за развода ни. Ти бе ревнива, а аз — работохолик и не намирах време да поговоря спокойно с теб. Чудех се дали някога ще се намери мъж, който да задоволи изискванията ти. Хората ми казваха, че си се омъжила за мен заради кариерата си, ала аз не им вярвах, докато ти

самата не го потвърди... Тогава разбрах, че бракът ни е бил обречен от самото начало.

— Казах ти го, защото бях наранена...

— По дяволите, толкова бе уверена, че ми прозвуча като присъда! — Гласът му бе нисък, отсечен и суров, а погледът сякаш я изгаряше. — Когато те попитах колко ще ми струва свободата, ти бе готова веднага да назовеш цената.

Амбър си спомни, сякаш бе вчера. Барън я нарече „наивна глупачка“ и допълни, че свободата, предоставена от жена като нея, ще бъде три пъти по-болезнена. А тя му подхвърли, че това е истинската ѝ цел. Тази кавга беше започнала неочаквано, както и всички останали, ала завърши с това, че го напусна завинаги...

О, кому са нужни спомените? Амбър бе разкъсана от противоречия. Човек не можеше да промени миналото.

Мислено се върна години назад — няколко седмици, след като се разделиха, тя установи, че е бременна. Искаше да му каже веднага и се обади по телефона в Мадрид. Барън се зарадва, като я чу. Но точно когато Амбър се канеше да съобщи новината, той попита: „Защо звъниш? Още пари ли ти трябва?“

Избухна скандал и вместо да се радват за бебето, те говориха за развод...

Амбър тръсна глава, за да прогони призраците от миналото, и очите ѝ се спряха върху любимите черти на мъжа срещу нея.

— Каквото и да мислиш, не се омъжих за теб по сметка. Бях и още съм амбициозна. Тогава имах достатъчно самочувствие, за да смятам, че мога да се справя сама. И успех.

— Каквото и да мислиш — като ехо повтори Барън, — след като се оженихме, нямах връзка нито с Карлота, нито с която и да е друга жена. Сега разбирам, че съм бил прекалено зает с кариерата си. Бях егоист...

— А аз бях твърде млада, за да го проумея — довърши Амбър.

За първи път признаваха грешките си и оневиняваха другия.

— Ще ти върна парите веднага след като се справя със сегашните си задължения — предложи тя.

— Не е необходимо — отвърна той рязко.

Амбър вдигна очи и го погледна. Яркосините му очи сякаш проникваха до дъното на душата ѝ, разкриваха всички потайни мисли,

страхове и мечти. Чувството бе мигновено, но смущението остана. От притеснение отмести поглед.

— Амбър, вярвам на това, което казваш... — прозвуча нежно гласът му. Протегна ръце и я привлече в обятията си.

Тя се усмихна през сълзи и заспа в прегръдките му с мисълта, че разговорът за Джои се отлага... Поне засега...

СЕДМА ГЛАВА

Силна утринна светлина струеше през прозореца и случаен лъч, отразен от морската повърхност, гонеше слънчево зайче по леглото ѝ. Амбър разтърка очи и окончателно се събуди. Несъзнателно протегна ръка, за да докосне Барън, ала него го нямаше.

Прозорците бяха широко отворени и през тях нахлуваше хладният морски бриз. Тя придърпа възглавницата върху очите си, за да се предпази от силната светлина.

Треската бе преминала и се чувстваше здрава и отпочинала, готова за нова схватка с Барън. Но не на живот и смърт! Засмя се и седна в леглото. Спомни си за вчерашния разговор, когато без малко щеше да му признае за Джои.

Оттук нататък нямаше да допусне обсъжданията им да засегнат детето. Дали ще му каже, или не — трябваше да го обмисли добре! Може би преди е грешала...

Отхвърли този проблем — поне засега, и се замисли за друго. И двамата отсъстваха повече от двадесет и четири часа. Макс и Маргарет сигурно се тревожеха. Не бе сигурна, но в лодката, с която я намери Барън, като че ли имаше радио.

Почувства глад. От много време не бе хапвала нищо, изпила бе само чаша чай. Къде ли бе отишъл Барън?

Изправи се рязко от леглото и ѝ се зави свят. Значи не се беше възстановила напълно. Отпусна се отново за минута, а после стана, този път — съвсем бавно.

Погледна през прозореца и видя Барън, който се разхождаше между дърветата. Не можеше да откъсне поглед от широките мускулести гърди и походката му на дива пантера. Когато той влезе в хижата, първите ѝ думи бяха:

— Умирам от глад!

Той отиде до един от килерите и се върна с компот от праскови.

— Сега ще намеря отварачка — каза и започна да рови из чекмеджето.

След малко тя се наслаждаваше на вкусните плодове и сироп. В същото време той вече вадеше харпун, кутия с риболовни принадлежности, пръчка и корда.

— Вкусни ли са прасковите? — попита през рамо.

— Фантастични! — каза тя, като бързо преглъщаше сочните плодове.

— Запази място и за прясна риба — предупреди я Барън.

— Риба ли?

— И то такава, която със сигурност ще прикове вниманието ти — отсече той.

— Изглеждаш самонадеян, но дали ще хванеш поне една? — не успя да се сдържи да не го подразни тя.

Барън се изправи мълчаливо и понесе нещата навън. Амбър се загледа в стройното му тяло и забрави да преглъща. Той вече се канеше да прекрачи прага, когато тя попита:

— В лодката има ли радио? — Каза го уж между другото.

— Да — след кратко колебание отвърна той и остави багажа на земята.

— Работи ли? — Небрежният тон смекчаваше сериозния въпрос, ала Барън усети напрежението ѝ.

— Да. — Този път отговорът бе по-бърз.

— Не мислиш ли, че би било добре да се обадим за помощ?

Той бавно тръгна към нея, впил поглед в лицето ѝ. Винаги, когато я гледаше така, по тялото ѝ минаваха тръпки на възбуда. Застана прав наблизко и положи ръце върху раменете ѝ, като я наклони леко назад. Пръстите му се заровиха в дългата руса коса и повдигнаха лицето ѝ, за да се взре в меките зелени очи, обрамчени с дълги тъмни мигли.

— Помощ ли? Това е последното, от което имам нужда — отчетливо изрече той. — Не се случва често да съм на необитаем бряг с толкова красива жена, която при това е и моя съпруга. — Амбър усещаше върховете на пръстите му върху пулсиращата си вратна вена, което ѝ действаше успокоително.

— Ами Макс... Майка ти? Ще се тревожат.

— Едва ли! Говорих с тях вчера и те знаят къде сме.

— Какво?!

— Добре ме чу. — Гласът му бе дълбок и спокоен.

Тя бе отпуснала ръка върху дървената масичка до леглото и в настъпилата тишина ясно се чуваше как лъжицата потропва от треперенето на пръстите ѝ. Компотът бе временно забравен.

— Какво ще си помислят за нас? Вестниците ще...

— На всички ще е ясно, че един мъж и неговата съпруга искат да прекарат няколко дена сами.

— Барън! Знаеш, че за хората наоколо ние не сме женени.

— А нима точно за теб понятията „женен“ и „влюбен“ са несъвместими? Учуден съм. — Гласът му издаваше, че едва потиска смеха си.

— О, знаеш какво имам предвид! — Както винаги от него се излъчваше нещо топло, грижовно, чувствено и то изостряше усещанията ѝ.

Физическата му близост нарушаваше логиката на разсъжденията ѝ и Амбър губеше мисълта си.

— Не, не зная какво имаш предвид. — В гласа му се усещаше леко нетърпение.

— Барън, ти ме разсейваш. Така не мога да мисля!

— Не е необходимо да мислиш. Отдай се на чувствата и усещанията. Наистина ли искаш да се върнеш, или предпочиташ да останеш с мен тук поне още малко?

Навън слънцето хвърляше игриви отблясъци върху танцуващите вълни. Меките нежни ръце, галещи врата и раменете, ѝ доставяха удоволствие, като напомняха за прекрасната нощ, за победата на страстта над разума. Миналото бе забравено. Тя се намираще на райски остров — сама с мъжа, когото винаги бе обичала!

— Ще остана тук с теб. — Треперещият глас като че ли не бе неин.

— И аз мисля така — каза той триумфиращо, ала и с известна доза облекчение.

У стаите му леко докоснаха челото ѝ и преди Амбър да осъзнае какво бе казала току-що, Барън вече бе излязъл.

Изтегната по корем върху леглото, Амбър подпря с ръка брадичката си и се загледа през прозореца. Къде ли можеше да е отишъл Барън? Спомни си как успя да го ядоса, като изрази съмнение в рибарските му способности. Толкова бе уверен във всичко — във властта си над нея, в дребните ежедневни проблеми... Някъде дълбоко

в душата ѝ се зараждаше нежност и задоволство. Та той се грижеше за нея!

Тя се наслаждаваше на лекия бриз, нахлуващ през прозореца. Красивата гледка на безкрайната блестяща като скъпоценен камък морска шир и нежносиньото небе, по което не се виждаше нито едно облаче, спираше дъха ѝ.

Внезапна мисъл я накара да се намръщи. Не се ли радваше прекалено много? Обърна се и седна на леглото, като сви по турски крака под себе си. Все още беше облечена в спортната му риза. Намираще се на неговия остров. Миналата нощ му бе позволила да я люби...

Даде си сметка, че колкото и приятно да беше, все пак попадна в опасен капан. Отгоре на това, не можеше да разчита на собствения си здрав разум! Даже сега, само като си помислеше за него, в съзнанието ѝ изплува стройното му загоряло тяло, мускулестите гърди и ръце. Приятна тръпка премина по тялото ѝ. Да, определено я вълнуваше излъчващата се от него мъжественост. Докъде ли щеше да я доведе липсата на воля?

Бавно се изправи в леглото. Трябваше да се махне от острова и от него! Колкото по-скоро, толкова по-добре! Обзе я странно и неразбираемо нетърпение.

Решително се отправи към вратата. Предпазливо пристъпи върху грубо скованата веранда и се спусна по дървените стъпала. На пристана леко се полюшваше завързаната лодка, с която я бе спасил. Очевидно другата бе останала сред бурния океан...

Амбър имаше намерение веднага да открие Барън и да му каже, че е променила решението си да остане.

Някога островът бил коралово възвишение, сега обаче бе гъсто покрит със зеленина и наоколо се виждаха само короните на манговите дървета. Върху водата бе кацнала бяла чапла и Амбър се загледа в нея, преди да поеме по брега, като внимателно избираше къде да стъпи, за да не попадне върху острите корали. Непрекъснато се оглеждаше, за да го зърне.

Скоро го видя — плуваше на стотина метра навътре в морето. Спря под сянката на едно дърво и се загледа в него. Помаха с ръка да привлече вниманието му. Накани се да извика, но изведнъж прикри устата си с ръка. Точно в този момент не биваше да я забележи!

Водата бе съвсем прозрачна и ясно се виждаше, че той плува гол. Тялото му гъвкаво се извиваше.

Тя усети силните удари на сърцето си. Сякаш забрави да диша. Даже от такова огромно разстояние бронзовата му голота я караше да си помисли какво удоволствие ѝ доставя физическата близост с него.

Знаеше, че не бива да го гледа, но бе запленена и не откъсваше очи от прекрасния мъж, който се гмуркаше и десетина метра по-нататък подаваше глава от водата. Този път опитът му бе успешен и на харпуна му имаше риба.

Барън заплува към брега да остави плячката си. Когато водата стигаше вече само до кръста му, тя видя искрящите капчици, стичащи се по копринената кожа.

Амбър помисли, че сигурно вече я е видял и дълбоко пое въздух. Обърна се бързо и побягна, без да си дава сметка, че нейните реакции са му пределно ясни.

Стигна до хижата и изкачи стълбите на един дъх. Притесни я мисълта, че в гърдите ѝ се надигат чувства, които не можеше да потисне, и то само като го погледнеше!

Твърдото ѝ решение да му устои бе разколебано. Тя трябваше да отложи разговора, докато Барън свърши с риболова.

Неспокойно прехвърляше всички доводи за и против. Какво да прави, докато го чака? Погледът ѝ се плъзна през прозореца. Какъв прекрасен ден, а тя бе затворена в тази стая... Докога ли?

Свали спортната зелена риза и бързо облече своите вече изсъхнали дрехи, среса косата си и я завърза стегнато на опашка.

Ще отиде на плажа, ала този път — от другата страна на залива, за да избегне евентуалната среща с Барън. Преметна хавлиената кърпа на рамо и излезе.

Повървя малко и откри тясна плажна ивица, където пясъкът бе затоплен от слънцето. Постла кърпата, съблече се по бикини и сутиен, после мързеливо се изтегна по гръб върху нея. Слънчевите лъчи и мекият бриз милваха тялото ѝ. Навътре в морето играеха делфини, а сиво-бели чайки се рееха високо над главата ѝ.

„Какво фантастично място“ — помисли тя. То бе идеално да забрави тревожните си мисли за мъжа, който нарушаваше спокойствието ѝ. Затвори очи и опита да се отпусне.

Никак не бе лесно да изхвърли Барън от съзнанието си, нито да избяга от него. Под затворените си клепачи виждаше само красивото му мъжко тяло.

Веждите ѝ се смръщиха. Каквото и да правеше, не можеше да прокуди образа му!

Слънцето бе силно и след няколко минути се обърна, за да не изгори. Пясъкът бе тъмен, доста горещ и хладната вода изглеждаше примамлива.

Лениво се надигна и я опита с пръстите на краката си. Беше чудесна и Амбър реши, че непременно трябва да се изкъпе, преди да легне отново да се пече. Направи няколко крачки и водата ѝ стигна до коленете. О, непременно ще се гмурне! Хвърли поглед наоколо — колкото да се увери, че е сама. Какво щеше да стане, ако поплува малко? Барън бе от другата страна на залива.

За секунда свали бикините и сутиена, като грижливо ги сгъна до джинсите и блузката върху скалите. След това водата нежно обгърна глезените, коленете, бедрата ѝ. Гмурна се сред сребрист облак от мехурчета. Дълго плува, преди да изпита умора. Стъпи на дъното и се изправи. Слънцето блестеше в малките водни капки, които приличаха на златни зрънца по кожата ѝ. Вълните нежно се плискаха около раменете ѝ, докато погледът се рееше по необятния океан.

Обърна се към брега. Барън стоеше до дрехите ѝ. Широка усмивка огряваше загорялото му лице. В тъмносините очи проблясваха весели искрици, докато оглеждаше тялото ѝ.

Появяването му бе неочаквано и въпреки хладната вода тя усети как я облива горещина.

Амбър се хвърли обратно към дълбокото, по-далеч от него. След секунди подаде глава, за да поеме въздух. По отпуснатата му поза — леко излегнат върху скалите, заключи, че той стои там отдавна. А тя бе твърде заета да се наслаждава на плуването и не го бе забелязала!

— Какво мислиш, че правиш, Барън? — попита с нисък и почти спокоен глас. В желанието си да се скрие от погледа му тя покри с ръка гърдите си.

— Наблюдавам те — отговори небрежно.

— Мислех, че ловиш риба — напомни тя, като игнорира последната му забележка. Гласът ѝ бе равен и спокоен, въпреки че вътрешно цялата трепереше.

— Да, точно това правих, преди да открия начин да прекарам времето си по-добре. — Усмихна ѝ се съзаклятнически. — Приятно ли беше къпането?

— Преди ти да се появиш — да. Ще се махнеш ли да се облека?

— Според мен не е необходимо да се обличаш — внимателно каза Барън. — Предпочитам да те гледам гола.

— Моля те, остави ме! — В гласа ѝ се долавяше раздражение.

— Няма. — Стиснатите му устни показваха, че едва ли има намерение да отстъпи.

— Нямах право да ме шпионираш!

— Имам толкова право, колкото и ти — отвърна спокойно той. — Видях как ме наблюдаваше, докато ловях риба.

— О... — въздъхна тя, защото я бяха хванали натясно. — Аз обаче не те шпионирах!

— Как ще го наречеш тогава?

— Исках да ти кажа нещо.

— Защо не го направи? — изстреля бързо въпроса той.

— Защото... — Как можеше да обясни чувствата, които я бяха обзели, докато го гледаше?

— Какво дойде да ми кажеш? — настоя той.

— Че искам веднага да си тръгна отгук!

— Мислех, че вече сме се разбрали.

— Промених решението си — отчетливо произнесе Амбър.

— Но аз не съм! — Беше невероятно спокоен.

— Барън, трябва да ме заведеш вкъщи!

— Защо?

— Ами... Мисля, че ще бъде по-добре.

— Защото те е страх, че това, което се случи миналата нощ, може да се повтори. — Упорито впереният в нея поглед я накара да почувства, че не може дори да преглъща. Беше прав и тя не можеше да го отрече. — Аз съм този, който трябва да бяга, а не ти — иронизира той. — В края на краищата ти ме прелъсти.

— Не съм! — В треперещия ѝ глас се усетиха гневни нотки.

— Разбира се, че ме прелъсти. Кой снощи ми предложи да легна при него под одеялото му? Ти!

— Но... — опита се да протестира тя.

Устните му се разтегнаха в изкусителна усмивка, която спря дъха
й.
— Сега е мой ред да те прельстя — заяви спокойно Барън.

ОСМА ГЛАВА

Той пристъпи към брега с явното намерение да влезе във водата при нея.

— Барън, недей! — Амбър неволно се отдръпна и леки вълнички набраздиха водата около нея.

Не ѝ обърна никакво внимание и тя трябваше да отвърне поглед от голото му възбудено тяло.

— Майка ти никога ли не те е предупреждавала, че е опасно да плуваш сама? — И без да дочака отговор, се гмурна към нея.

За Амбър да плува сама не бе в никакъв случай по-опасно, отколкото да бъде в непосредствена близост до него. Това я накара панически да се хвърли настрана. Излишно бе, разбира се, защото само с няколко мощни загребвания той я достигна. Сграбчи крака ѝ и без усилие я дръпна към себе си.

Тя заблъска лудо с ръце и крака, ала единственият резултат от усилието бе, че се нагълта с вода.

— Внимавай! — Ръцете му се склучиха около нея. Повдигна главата ѝ над водата да поеме въздух. — Ако продължаваш да буйстваш, ще се удавиш.

— Пусни ме, моля те! — успя най-последно да извика тя, когато гърдите им се допряха.

Очите ѝ хвърляха гневни искри. Вдигна ръце и го отблъсна с всички сили. Пясъкът обаче поддаде, а и водата омекоти движението — нямаше смисъл да се съпротивлява. Досега я обгръщаха само ръцете му, ала скоро успя да обездвижи и краката ѝ, като ги обхвана между своите. Телата им бяха плътно притиснати едно към друго.

— Кога най-последно ще разбереш, че няма смисъл да ми се противопоставяш? — попита той, без да разхлабва прегръдката си.

— Пусни ме да си отида... — Едва си поемаше въздух.

— Не е толкова лесно, забрави ли, че сме женени?

— Това е грешка, която лесно може да се поправи.

— Аз обаче се радвам на тази грешка. — Устните му леко докоснаха челото ѝ. Бяха меки, топли и предизвикваха вълна от желание. — Любила ли си се някога във вода? — попита дрезгаво, което означаваше, че мигновено бе усетил тръпката ѝ.

Когато почувства как ръцете му се плъзгат по гладката кожа на гърба ѝ, я заля нова вълна на възбуда. Тялото му бе като магнит, който я привличаше.

— Не... — промълви тя и отговорът ѝ прозвуча като покана.

Здравият разум я бе напуснал окончателно, останало бе единствено усещането за допира на мъжественото му тяло до нейното.

Барън я подхвана през бедрата и я понесе към плитчината, където леко я постави да легне върху мекия пясък и се настани до нея. Ръцете му я обгърнаха отново и тя почувства странна безтегловност в топлата, кристалночиста вода.

Почти болезнена всепоглъщаща страст възпламени сетивата ѝ, като предизвика едва чуто стенание. Устните на Барън потърсиха нейните. Бяха солени и невероятно вкусни, а целувката сякаш продължи цяла вечност.

Водата галеше телата им. Внимателните му ръце като че ли бяха едновременно навсякъде, докосвайки онези кътчета на тялото, които ѝ доставяха неописуемо удоволствие.

Хладната вода ги обгръщаше, ала допирът на горещата му кожа я караше да се стреми с цялото си същество към него. Само той бе способен да предизвика у нея тази изпепеляваща страст и да я удовлетвори. За първи път Амбър му се отдаде без скрупули, без съмнения, като се осланяше единствено на своите женски инстинкти...

Радваше се на негово умение да ѝ доставя удоволствие, забравяше за всичко наоколо, освен любимия мъж и желанието да му принадлежи напълно. Тя бе пленник на възходящата спирала от чувства и усещания, по които Барън я водеше. Принадлежеше му изцяло, ала това не бе само мисъл, а нещо, което изпълваше цялото ѝ същество...

Мощните вълни на удовлетворението обливаха телата им, сливаха ударите на сърцата им и неравномерния им дъх. А Барън сякаш я водеше през огъня, бушуващ в тях.

Един до друг се отпуснаха уморени в спокойната топла вода. Амбър не искаше да се отдели от него и, легнала на една страна,

продължаваше да го прегръща. Гледаше изваяния профил и се питаше дали Барън изпитва и нещо друго, освен физическо удовлетворение. Нито веднъж не бе казал, че я обича...

Врълетелите я съмнения помрачиха удоволствието от преживяването и предизвикаха силна болка, която прободеше гърдите ѝ. Искаше ѝ се той да я прегърне и с горещи любовни думи да успокои гнетящите я съмнения. Той обаче мълчаливо се любуваше на красивото ѝ лице. След малко се обади загрижено:

— Трябва да потърсим сянка, докато не си изгоряла.

Думите му бяха твърде прозаични и Амбър усети разочарование. Безмълвно прие помощта му, докато се изправяха.

— Веднага ли искаш да напуснем острова, или ще останеш да хапнем? — Държеше ръката ѝ в своята. — Хванах шест риби. — Изглежда му беше безразлично какво ще отговори.

— Ще бъде жалко да ги изхвърлим — отстъпи Амбър, макар ясно да съзнаваше, че най-разумно ще е да си тръгнат веднага. Колкото повече време прекарваше с него, толкова по-силна щеше да бъде болката ѝ при раздялата.

Барън я остави само докато се облече, а тя вече се чувстваше самотна. А той очевидно вече не се интересуваше дали ще останат тук, или не. Бе задоволил своето желание. Защо ѝ трябваше да се влюби в мъж, който не можеше да се обвърже само с една жена и който възприемаше секса единствено като забавление?

Самотна сълза проблесна в очите ѝ и тя побърза да я избърше...

През прозореца видя, че Барън напали огън под дърветата. Тъкмо навреме, защото тя слагаше последната риба в тигана върху газовата печка.

Слънцето бе ниско над хоризонта и обагреше небето в розово. Амбър се загледа в широкия мускулест гръб, представи си, че те са единствените хора, останали на света, и в този миг прозря — няма друго чувство, дори и това към Джои, което да е по-дълбоко от любовта ѝ към Барън. Разбираше, че е глупаво и безнадеждно, защото той не можеше да ѝ отвърне със същото.

Да бъде на самотен остров с него бе върховно преживяване, което нямаше да забрави цял живот, независимо колко болка би ѝ причинил споменът за него.

Сякаш усетил погледа ѝ, Барън неочаквано се обърна. Тя срещна очите му, сърцето ѝ тревожно заби и се извърна бързо настрана. Не успя да види как оттеглянето ѝ от прозореца накара лицето му да помръкне.

Задави я тихо стенание. Как ще живее занапред без Барън?

Бяха седнали накрая на кораловите скали близо до самата вода. Вечерята премина в унило мълчание, въпреки че рибата бе изключително вкусна.

Амбър не изпускаше от очи всяко негово движение, защото физическата им близост провокираше усещанията ѝ, а емоционалната пропаст между тях бе непоносима. Опитваше се да не обръща внимание на равнодушното му държание, ала то все пак ѝ действаше потискащо. Със сигурност знаеше само едно — че го обича всеотдайно, а той нея...

Веднъж, когато случайно го погледна, видя, че я наблюдава изучаващо, и това я притесни. Как искаше да ѝ отвърне поне с малко обич! Наведе глава и се загледа в краката си.

— Амбър, за какво си мислеше сега... преди да погледнеш встрани? — Ниският му пресипнал глас настояваше за отговор.

— Мислех... — Замълча за миг, като се питаше какъв ли отговор му е нужен. — Как животът на всеки от нас ще се върне в обичайното си русло. Но ще можем да направим преоценка на живота си. — Равномерният плисък на вълните прикриваше треперенето на гласа ѝ.

— Един без друг? — В тона му ясно се долавяше горчивина.

— Разбира се — с престорено безгрижие отвърна тя. — Всеки има свой собствен живот. Не би трябвало да усложняваме нещата само защото че по документи сме женени.

— Разбрах те.

Студена лунна светлина вече огряваше притъмнялото небе, но лицето на Амбър бе в сянка, която прикриваше пълните ѝ със сълзи очи. Разкъсваща болка изпълваше гърдите ѝ — след седем години отново да открие и веднага да загуби най-голямата си любов! Знаеше какво я очаква — дълги години на самота и разкаяние.

— Ако нямаш нищо против, ще отида вътре да измия съдовете. — Топлата му силна ръка я хвана за китката, измъкна от треперещите ѝ пръсти вилиците и ги пусна на земята.

— Не съм свършил с вечерята и искам да поговоря с теб.

— Няма за какво.

— Но фактът, че все още си моя жена, сигурно е бил неочаквано откритие за теб.

— Да, наистина.

— Разговорът ни разкри неща, които и двамата не сме предполагали. — Говореше бавно, като внимателно подбираше всяка дума. — Когато открих, че все още сме съпрузи, страшно се ядосах, докато не те видях... В моята стая. Тогава изведнъж разбрах, че нищо вече няма значение. Бих искал да опитаме отново да бъдем заедно.

Амбър смяташе, че той изпитва единствено физическо влечение към нея. Та тя бе една обикновена жена, която бе пожелал поради стечение на обстоятелствата! Колко ли други жени е имал по подобен начин?

— От това няма да излезе нищо добро, Барън — унило отговори тя.

— Може би си права. Ала как ще разберем дали това е истина, ако не проверим дали бракът ни е възможен?

— Вече опитвахме преди седем години. — Тя се взря в очите му.

— Не съвсем... Живяхме заедно само няколко месеца. Тогава не взех предвид твоята младост, а ревността ти и чувството за собственост бяха непоносими за мен. Не ти отделях достатъчно време и сам бях виновен за твоите тревоги. Не обръщах внимание на нищо друго, освен на кариерата си. Трябваше да се досетя, че животът, който водех, можеше да уплаши което и да е младо момиче. Бракът ни не вървеше и аз бях готов да повярвам на всичко лошо, което ми втълпяваха за теб. Виждал съм достатъчно начинаещи актриси, които бяха готови на всичко, за да се издигнат. Вероятно Карлота ме ревнуваше и може би тя пусна слуха, че си амбициозна, и си се омъжила за мен по сметка. А ти бе красива и талантива. Ето защо Макс се заинтересува от теб. Той притежава невероятната способност да открива печелившите. Трябваше да имам това предвид, вместо да...

— Кой се интересува сега от това?

— И аз, и ти! Заради нашето бъдеще. Трябва да дадем възможност на брака ни да просъществува. Но ако за шест месеца нещата не се променят към добро, ти ще можеш да си отидеш без угризения.

— Да не би да говориш за пробен период?

— Нещо подобно...

— Не! — Думата прозвуча като стон. — Не съм кукла, с която можеш да играеш, докато ти омръзне. Аз съм жена и имам чувства!

— А аз нямам ли? — без гняв отвърна той и я притегли към себе си.

Тя се опита да потисне преминалата през тялото ѝ тръпка.

— За теб не е същото, Барън. Ти си мъж и всяка красива жена може да ти подежда така. Привлича те само тялото ми и никога не си ме обичал истински. Това, което предлагаш, е игра за възрастни.

— Наречи го както искаш! — В очите му проблесна гняв. — Да, наистина ме привличаш! Но дори сега не мога да ти обещавам, че чувствата ми ще прераснат в нещо по-дълбоко.

— Това не е достатъчно, за да изградим семейство — отбеляза меко Амбър.

Барън не отговори и тя се изправи. В гърдите си чувстваше някаква пустота. Започна да събира приборите и този път той не ѝ попречи.

Когато Барън влезе в хижата, Амбър прибираше последната чиния.

— Идвам точно навреме — обади се той сухо зад гърба ѝ, като протегна ръка да притвори вратичката на шкафа. При това движение леко закачи ръкава на блузата ѝ. — Това е шестото чувство на актьора. — Горещият му дъх опари врата ѝ.

Дори не я докосна, но неговата близост ѝ въздействаше като наркотик, чувстваше се като обгърнатата от него — все едно че я държеше в прегръдките си.

Понечи да избяга, но мивката бе препречила пътя ѝ за отстъпление. Испита мъчително желание да се разтопи в ръцете му и отчаяно опита да контролира порива на тялото си. Вдигна очи и се загледа в любимите черти на лицето му.

— Като стана въпрос за време, не е ли редно да си ходим? — неуверено попита тя.

Устните му иронично се свиха, което бе знак, че търпението му е на изчерпване. Ръцете, които бяха посегнали да я прегърнат, се отпуснаха безпомощно.

— Още не. Освен това категорично не приемам отговора ти, че бракът ни не заслужава втори шанс.

— Аз пък не мога да приема твоите условия. Ти искаш само нов партньор в леглото си през следващите шест месеца!

— Ако имах нужда от нова любовница, нямаше да моля жена ми да се върне.

— Ти ще ме захвърлиш веднага, след като ми се наситиш!

— Може би... Или пък ти ще ме захвърлиш. Не мога да ти дам гаранция за цял живот.

— Но бракът, Барън, всъщност е гаранция за цял живот!

— Съгласен съм — бързо отвърна той. — Най-вероятно обаче ще мога да ти я дам след шест месеца. Аз също не настоявам за обещание от твоя страна.

— Барън, животът ми е доста сложен. Не мога да се преместя при теб и да прекъсна... — Първата бариера обаче падна и той го усети, затова възрази:

— Хора, чието всекидневие е много по-трудно, се женят всеки ден по света.

— Току-що купих къщата и...

— Ще я дадем под наем — прекъсна я той. — А ако не искаш, аз ще изплатя заема ти.

— Работата ми е в Калифорния... — все по-слабо протестираше Амбър.

— Пилотът и самолетът ми ще бъдат на твое разположение до края на месеца, докато уредя всичко тук. След това ще можеш да се преместиш при мен в Малибу.

— Колата ми... — Прозвуча направо абсурдно.

— По дяволите! — прогърмя ядосаният му глас. — Амбър, ти не спомена единствената важна причина, поради която не искаш да се преместиш при мен! По-леко ще понеса истината, отколкото тези глупави извинения. Защо не опиташ, а?

— В-вече ти казах моите съображения — заекна тя.

Насили се да го погледне право в блестящите очи. Нещо в упоритото им изражение ѝ напомняше за Джои и тя смутено премига.

Не му вярваше достатъчно, за да съобщи истинската причина — Джои и нейната лична отговорност за неопределените отношения между родителите му. Ако след шест месеца всеки от тях тръгнеше по свой път, как щеше да го преживее детето? Ако трябваше да се

разделят с Барън, как ще го понесе самата тя? Амбър имаше твърде много за губене, за да рискува и сърцето, и детето си.

— Защо си толкова неразумна? Ясно е, че ми харесваш. И мога да оборя всяко твое възражение. Защо, Амбър?

Единственият вид отношения, които той възприемаше, бяха физическите. Как да го убеди, че ако той не отвърне на чувствата ѝ, за нея това ще бъдат дълги месеци или години на самоизтезание?

— Защото нищо няма да излезе — упорито настоя тя.

— Дори да е така, какво ще загубим?

— Не можеш ли да приемеш „не“ за отговор?

— Но това е глупаво! Аз те желая и ти ме желаеш. Искам най-после да го проумееш!

— Не е толкова просто, Барън.

— Добре, обясни ми кое е сложното.

— Не можеш да принуждаваш хората да правят нещо, което не желаят. А аз не те желая или поне не ме задоволява това, което ти предлагаш...

— Не ме искаш ли? — Леките бръчици около устата му станаха още по-дълбоки, а изражението на лицето — арогантно.

Преди Амбър да се усети, ръцете му се склучиха около нея и тялото ѝ се озова плътно притиснато към неговото. Неуспешно се опита да го отблъсне. Без да обръща внимание на мълчаливия ѝ протест, устните му се впиха в нейните.

Огнена вълна обхвана цялото ѝ тяло, пламнало от всепоглъщащата му страст. Необузданата целувка — едновременно разтърсваща и мъчителна — обезсмисли съпротивата и замъгли здравия ѝ разум. Пръстите ѝ се заровиха в гъстата тъмна коса, тялото се изви като дъга, следвайки неговите движения. Кръвта ѝ се превърна в огнена лава, сърцето биеше до пръсване, а желанието я завладя с безпощадна сила.

Той обсипа с леки целувки очите, слепоочията, скулите, брадичката, гладката кожа на шията ѝ. Тялото му реагираше на всеки неин трепет.

Амбър долавяше неравномерното дишане, мощните бързи удари на сърцето му. Още една страстна целувка — и тя щеше да загуби всякакъв самоконтрол! Събра цялата си воля и откъсна с нежелание треперещите си устни от неговите.

— Твоята тактика на пещерен човек не помага, Барън. — Устните ѝ докосваха шията му. Не биваше той да разбере, колко близо бе тя до пълната капитулация. — В двадесети век сме и една жена има право да каже „не“. Не желая да живея с теб! Не те искам!

Тънките пръсти повдигнаха брадичката и той дълго се взира в изплашените зелени очи. Мъжествените черти на лицето му бяха застинали, дълбоките сини очи бяха станали почти черни. Мълчанието тягостно повисна над тях и Амбър започна да изпитва страх.

Барън пое дълбоко въздух и когато заговори с дълбокия си спокоен глас, тя не можа да не се възхити на невероятното му самообладание.

— Проклетата да си, Амбър! Ти спечели!

Пусна я и прокара пръсти през блестящата си черна коса. След това ръката му се спусна по разкопчаната риза и тя се загледа в бронзовите мъжки гърди. Помисли, че сигурно несъзнателно е разкопчала ризата в желанието си да докосне топлата му плът. Цялата пламна от неудобство. Очите му, излъчващи неприкрит гняв, останаха неподвижно вперени в лицето ѝ.

Барън се обърна и тръгна с бързи крачки към вратата, спря за миг, извърна се към нея и я изгледа продължително. В очите му се четеше презрение. Строгите му черти станаха сурови. Това означаваше, че най-после е приключил с нея.

— Ще приготвя лодката. Тръгваме веднага. А утре рано сутринта ще можеш да напуснеш Флорида. — Гласът му бе леден. — Този път аз ще уредя развода, за да съм сигурен, че всичко ще бъде наред...

Прекрачи прага и като остави вратата отворена, се загуби в непрогледната тъмнина на нощта.

Тръгна си! Амбър гледаше след него и безпомощно се опитваше да преглътне заседналата в гърлото си буца. Накрая бе спечелила! Изхвърли Барън от живота си и Джои бе спасен. Само че изпитваше отчаяние — уж спечели битката, а всъщност загуби всичко, за което мечтаеше от години. Разбираше, че без него животът ѝ никога няма да бъде пълноценен...

Дълго стоя неподвижно, обзета от засилваща се болка. Бе се върнал в живота ѝ само за три дни, а тя вече знаеше, че не може да живее без него!

Не биваше повече да се заблуждава, че нищо не се е променило. Той събуди жената в нея, върна ѝ това, което Амбър мислеше, че е загубила безвъзвратно. А сега я очакваше онова полусъществуване, което бе водила в продължение на седем години.

Ами Джои? Какво щеше да стане с него?

В паметта ѝ изплуваха думите на Барън: „Не мога да ти дам гаранции за цял живот“. Съществуваха ли въобще такива гаранции? Не искаше ли от него твърде много?

Нямаше отговор на нито един от въпросите. Той ѝ предлагаше втора възможност и тя не можеше да му позволи да си отиде за втори път. Когато нещата между тях поне малко улегнат, трябваше да му каже за детето.

Пристъпи бавно към вратата и миг след това летеше по пътеката към кея.

Видя високата широкоплещеста фигура, наведена над мотора и спря, останала без дъх. Стомахът ѝ болезнено се сви, а и не бе в състояние да намери подходящи думи.

Той я погледна мрачно и каза:

— Виждам, че нямаш търпение да тръгнем.

— Барън... — поколеба се тя. Сега, когато се изправи лице в лице с него, усещаше, че от секунда на секунда става все по-несигурна.

— След минута ще бъде готово. — Спусна кожуха на мотора, обърна се към таблото и включи запалването.

— Барън, искам да остана с теб. Аз... — Той обаче форсира и шумът заглуши думите ѝ. — Барън, трябва да ме изслушаш! — Протегнатата му ръка я изтегли в лодката.

— Двамата с теб няма какво повече да си кажем. Обясни ми чувствата си и аз ги приемам.

— Излъгах! — Той ѝ обърна гръб и изтегли въжето от кея. — Барън! — изкрещя тя, ала той не се обърна.

Амбър усещаше, че я обзема отчаяние. Не ѝ даваше възможност да му обясни. Дългите ѝ пръсти се протегнаха към таблото и решително завъртяха ключа. Моторът угасна.

Барън рязко се обърна.

— Какво мислиш, че правиш? — подхвърли сърдито той. — Двигателят трябва да се подгрива отново!

— Трябва да говоря с теб и не мога да надвикам шума.

— Вече ти казах...

— Зная какво ми каза, упорити човече! — Амбър предизвикателно вдигна проблясващите на лунна светлина ключове.

— Дай ми ги! — заповяда той.

— За нищо на света!

Той се насочи към нея, но тя се изплъзна и пусна ключовете зад борда. С глух звук те потънаха в тъмната проблясваща вода.

— Амбър, това беше най-глупавото нещо, което можеше да направиш! Няма да успеем да ги намерим тази нощ!

— Точно така. — Усмивка разтегна устните ѝ, а очите предизвикателно блестяха. — Искам да ти кажа нещо важно, а ти не искаш дори да ме чуеш! — Почти прошепна: — Аз те...

Когато той схвана какво се кани да изрече тя, очите му се впиха в нейните, а лицето засия.

— Сигурен съм, че не е необходимо да го казваш. Усетих какво мислиш. — Гласът му бе като милувка.

— Аз също... — промълви тя, а устните му заглушиха думите ѝ.

Дръпна я надолу върху меките одеяла в пламенна страстна прегръдка...

ДЕВЕТА ГЛАВА

На сутринта, докато лежеше до топлото му стегнато тяло, тя сънливо си припомняше бурните им любовни преживявания. Никога преди не се бе чувствала така жива, а жаждата си за любов — напълно удовлетворена.

Той заспа бързо, ала Амбър не успя — бе прекалено възбудена. Физически те си подхождаха напълно, но спомняйки си за миналото и непреодолимата болка, сърцето ѝ се свиваше при мисълта какво ли я очаква.

Внезапно Барън отвори очи и попита:

— Не спиш ли? — Притегли я към себе си и дъхът му докосна ухото ѝ.

— Не.

— Притесняваш ли се? — Сините очи се взряха в лицето ѝ.

— Да, малко.

— Не бива, този път всичко ще бъде наред. — В гласа му звучеше убеденост.

— Ако ти не беше толкова известен, шансовете ни щяха да са по-големи...

— За съжаление актьорите не се славят със сполучливи бракове. — Пръстите му бавно навиваха една нейна непослушна къдрица.

— Пред теб има много повече изкушения, отколкото пред някой обикновен мъж...

— Поради което имам и повече опит в защитата, отколкото всеки друг.

— Говоря ти съвсем сериозно, Барън. Не бих могла да търпя съпруг, на когото не мога да се доверя.

— Вярвам ти. Аз също не бих искал съпруга, която ме мами. Не мога обаче да престана да бъда известен и привлекателен, само защото съм женен.

— Не те и моля за това.

— Професията ми налага да съм непрекъснато сред жени. Някои от тях са твърде красиви и известни. От сега нататък, ако те притеснява определена личност, не бих искал да се поддаваш на богатото си писателско въображение. Би трябвало да ми позволиш да ти обясня. Ела спокойно при мен и ще поговорим.

— Добре, ще дойда при теб. Обещавам.

Барън седна в леглото и започна да обува панталоните си.

— Не мисля, че ще сбъркаме, ако този път бъдем по-честни един към друг. Трябва да разговаряме открито за всичко, което ни тревожи. Никакви скрити притеснения и тайни от другия. — Бе се облякъл и се изправи. — Ще подготвя лодките и ще запаля мотора. Когато се приготвиш, ела долу.

— Никакви тайни! — механично повтори тя, след като той излезе.

Колкото може по-скоро трябва да намери удобен случай да му каже, че има шестгодишен син. Как обаче щеше да му обясни, че е крила това толкова години?

Тя лежеше в топлата благоуханна вана. Копринените гъсти къдрици на златисторусата ѝ коса обграждаха изящното женствено лице, на което бе застинал блаженият израз на човек, който доста време се е къпал само с морска вода.

Барън бе излязъл по работа и Амбър трябваше да прекара целия ден сама. Късно следобед той трябваше официално да обяви брака им пред представители на пресата.

Когато казаха на Макс и Маргарет, те искрено се зарадваха. Само Карлота остана разочарована. Лека бръчка проряза челото на Амбър, като си спомни снощното избухване на актрисата.

— Барън, ти си глупак! Бракът ти ще свърши точно както преди седем години.

— Възможно е... — се бе съгласил той мрачно. — Ако нещата не тръгнат, уговорили сме се да се разделим без усложнения.

— Това, мили мой, е лесно да се каже, ала трудно да се изпълни! — беше подхвърлила сърдито тя, преди да тръшне вратата след себе си...

Колко права бе Карлота! Раздялата им нямаше да е лесна.

Амбър излезе от ваната и краката ѝ потънаха в меката плюшена постелка. Взе хавлия и се зае методично да бърше косата и освеженото

си тяло. Облече бял копринен халат и включи сешоара.

Когато свърши, си сложи лек грим, обу зелени шорти и облече бяла блуза на тънки райенца. Реши, че преди да слезе за закуска, трябва да поговори с Джои.

Момчето вдигна телефона и крехкият му неуверен глас събуди майчините ѝ страхове.

— Джои, радвам се да чуя гласа ти.

— И аз, мамо.

— Добре ли си, сине?

— Напълно — отговори той след кратко колебание. — Мамо, още ли си във Флорида?

— Да.

— С... Барън ли?

— Да, с него.

— Еха! Не очаквах да останеш толкова дълго. — Опитваше се гласът му да звучи сдържано, ала не можеше да прикрие любопитството си.

— Джои, трябва да ти кажа нещо. Не съм сигурна как да ти обясня... Ние с баща ти... Е, добре, ние се събрахме.

Настъпи мълчание и тя сякаш усещаше през стотиците километри, които ги разделяха, как той търси думи, за да изрази радостта си.

— Каза ли му вече... за мен? — събра смелост да попита детето.

— Още не.

— Защо?

— Имам намерение да го направя съвсем скоро — измърмори тя с треперещ глас.

Поговориха още малко за кученцето, след което Джои предаде слушалката на леля Луиз.

— Лельо Луиз, Джои вече е по-добре, нали?

— Не се възстановява толкова бързо, колкото очакваше доктор Фелпс, но все пак е добре. Със сигурност беше по-жизнен, докато...

— Докато какво?

— Милинка, не искам да те тревожа сега, когато всичко мина. На следващия ден, след като ти замина, имаше малък инцидент... Изплаши ни до смърт.

— Какво се случи?

— Болното краче не издържало, докато се катерил по стълбата в хамбара, и паднал. Когато го открих, беше в безсъзнание...

— В безсъзнание?! — като ехо повтори Амбър.

— Закарахме го спешно при доктор Фелпс да го прегледа. Имаше лека контузия, но сега се чувства по-добре.

— Слава Богу! — пое тя въздух.

— Лекарят каза да не го изпускаме от очи през следващите една-две седмици.

Разговорът приключи, но Амбър продължаваше да стиска слушалката. Беше много разтревожена. Защо малкият не се възстановяваше бързо? Прииска ѝ се да го види, да го прегърне, да се увери, че всичко е наред. Знаеше, че за него се полагат най-добри грижи, лекарят бе много добър, а въздухът...

Когато слезе на закуска, Карлота седеше на верандата. Изглеждаше привлекателна в светлолилави шорти и бледорозов корсаж с тънки презрамки. Черната ѝ коса бе хваната с цикламена панделка. Тя отпи от кафето си и със син молив задрасква цяла страница от сценария, който четеше. Когато видя, че Амбър влиза, тя натисна звънеца за прислугата и почти веднага Мария излезе от кухнята.

— Закуска за още един — сухо нареди Карлота, като демонстративно показва, че няма да изпита особено удоволствие да се храни заедно с нея.

— Да, госпожо — каза Мария и с широка усмивка се обърна да поздрави Амбър. — Госпожо Скаймастър, толкова се радвам! Чухме добри новини за вас и съпруга ви.

— Благодаря, Мария.

Прислужницата се оттегли с бързи тихи стъпки и Карлота заговори със злъчна неприязън:

— Аз изглежда съм единственият човек, който не се впуска в поздравления.

— Не съм и очаквала това от теб.

— Добре. — Теменужените очи предизвикателно проблеснаха. — Не че имам нещо против теб, просто съм реалист. Ти не си подходяща жена за Барън. Така е било, така и ще бъде.

— И коя смяташ, че ще бъде подходяща за него? — попита Амбър с добре овладян глас.

— Въпросът не е коя. Той има нужда не от наивна, а от позитивна зряла жена, която да го приеме такъв, какъвто е, заедно с начина му на живот.

— Вероятно преди седем години забележката ти щеше да бъде оправдана, но вече не съм наивна. Май пораснах — отговори тя, като мислеше за онези ужасни години, през които трябваше да се оправя сама с детето. — Напоследък живея в Холивуд и съм професионален сценарист.

— Да, сега наистина си по-възрастна, ала си от този тип жени, които никога не съзряват. Личи си по сценария ти. — Посочи листовите, които лежах на коленете ѝ.

— Това „Мечтания“ ли е? — недоверчиво попита и когато актрисата кимна, тя продължи: — Откъде взе сценария?

— Барън ми го даде, разбира се. Не ти ли е споменавал, че интересът му към твоя сценарий бе дотолкова, доколкото да може да направи филм с мен? Напоследък има много малко добри женски роли. А тази на Бък като че ли е написана специално за него. Той ми предложи да изиграя Мег.

— Какво?! — Странно вцепенение обхвана тялото ѝ.

— Искат аз да играя Мег.

— Ти... Мег?! Не те виждам в тази роля.

— Не и както е написана. Ето защо правя някои корекции в типажа. Аз я виждам като по-сложна, по-космополитна личност. Тя трябва да бъде най-подходящата жена за Бък.

Амбър пребледня от гняв. Можеше да приеме известни забележки, но това бе прекалено. Карлота беше последният човек, когото би послушала. Замисли се за сюжета на сценария — това бе историята на една майка и нейния син. Също като самата нея, героинята приемаше предизвикателството сама да отгледа дете, което се превръща в обожавано малко момче и заедно търсят подходящ мъж за баща. Беше нелогично, но Амбър възприемаше решението на Барън като предателство спрямо нея. Та той дори не поиска съвета ѝ!

— Твърде прозрачно е, че когато си писала ролята на Бък, си имала предвид Барън. — Актрисата я гледаше с нескрито презрение. — Точно за него, с изключение на частта, в която той е запленил от нейния син. В действителност Барън не обича децата и никога не е имал и най-малкото желание да става баща.

Интересно кого си имала наум, когато си писала детската роля? Изглежда познаваш прототипа.

— Аз... — Чудеше се как да се измъкне от неловката ситуация, когато зад нея прозвуча мекият баритон на Барън:

— Без съмнение някой от нейните братя — намеси се той, без да забележи, че тя е пребледняла като платно. — Имате ли нещо против да се присъединя към вас? — И тъй като никой не му отговори, взе един стол и се настани между двете.

— Точно обсъждахме с Амбър сценария на „Мечтания“.

— Разбрах — сухо отвърна той.

— Правя някои поправки, които смятам, че са необходими.

— Интересно е да ги погледна, когато свършиш — кратко отвърна Барън, като старателно отбягваше погледа на Амбър.

А тя ги слушаше и ѝ се искаше да вие от обида и унижение. Насили се да се заеме със закуската — бъркани яйца, бекон, палачинки. Другите двама продължаваха да бърборят без нейно участие.

— Амбър, ти си страшно мълчалива — най-после се обърна той към нея и я погледна. — Какво мислиш за измененията, които предлага Карлота?

Вилицата се плъзна по парче кренвирш. Зелените очи проблеснаха студено, ала когато заговори, гласът ѝ прозвуча напълно спокойно:

— Ако характерът на Мег бъде променен драстично, сценарият няма да бъде същият.

Очакваше, че мнението ѝ ще бъде пренебрегнато, ала този път той взе нейната страна.

— И аз мисля така.

Веждите на актрисата заплашително се смръщиха. Тя тъкмо се канеше да възрази, когато се появи Макс по тенис екип и с ракета.

— Готова ли си, Карлота?

— Ще уредим по-късно това, Барън. — Карлота грабна ракетата, топките, и се изправи. — Ще поиграем с Макс, преди да е станало горещо.

— Смятам да се върна към задълженията си — каза Барън. Сгъна салфетката и се изправи. — Тръгвам с вас. И без това до канцеларията

се стига покрай кортовете. — Обърна се към Амбър и като я целуна бързо по страната, меко каза: — До довечера, скъпа.

Всички си отидоха, а тя продължаваше да стои безмълвно пред недовършената закуска. Някъде зад дърветата се чу високият смях на Карлота, последван от поредната демонстрация на собственическото ѝ отношение към Барън:

— Скъпи, имаш ли нещо против да носиш ракетата и топките вместо мен?

Той се засмя леко и отговори:

— Сигурна ли си, че ще играеш тенис, след като ракетата ти се струва прекалено тежка, за да я носиш?

— Всъщност предпочитам не толкова изморителните спортове, при това — на закрито — оповести тя с известна доза кокетство.

— Да не би карти? — заинтересовано я попита.

— Нямах точно това предвид. — Предизвикателството бе очевидно. — И ти би трябвало да знаеш...

Отговорът на Барън бе тих, ала вероятно остроумен, ако се съдеше по звънливия смях на Карлота.

Амбър продължаваше да гледа замислено в пространството, като безцелно въртеше вилицата в ръка. Струваше ѝ се, че миналото се връща отново. Опита се да отхвърли тази мисъл. Като „член“ на холивудското общество знаеше, че обикновено зад лустрото на безгрижния чар на актрисите прозира фалш. А Карлота без съмнение се държеше неискрено с повечето мъже.

Преди малко ѝ каза, че интересът на Барън е насочен не към самия сценарий, а към филма, в който щяха да се снимат той и Карлота. Амбър изпита болка. Възнамеряваше да го попита дали това е истина. Твърде вероятно бе интересът му към най-красивата жена да не е чисто професионален. Тя винаги се държеше с него предизвикателно, а тон не бе от мъжете, които са способни да устоят на женските прелести.

„Спри да мислиш за това!“ — заповяда си Амбър и събра цялата си воля, за да прогони обзелите я съмнения. Ако искаше бракът им да успее, трябваше да му вярва поне мъничко. Само преди часове бе обещала, че няма да дава воля на въображението си. А сега направи точно това...

Часовете се точеха безкрайно бавно. След трескавото градско всекидневие тя се чудеше с какво да запълни времето си. Проведоха с Макс дълъг професионален разговор, седнали в очарователна беседка, заобиколена с ярки благоуханни тропическите растения. Полежа на слънце, изкъпа се в басейна, след това отидоха с Макс на подводно разузнаване в лагуната...

Въпреки следобедните занимания, ѝ остана достатъчно време да вземе душ и да се преоблече в лека синя рокля за топлата привечер. Готова бе да посрещне Барън, ала от време на време я връхлитаха съмнения за връзката му с Карлота. През целия ден се чудеше как да му каже за Джои. Колкото повече планове кроеше обаче, толкова по-трудно изглеждаше всичко.

По време на вечерята с Маргарет и другите не се удаде случай да поговорят насаме. Може би щеше да бъде подходящо времето преди лягане, когато щяха да останат сами в спалнята.

Облече къса нощница от синьо-бяла коприна и се мушна в леглото.

Само по панталона на пижамата си Барън излезе от банята и тръгна към леглото. Зелените ѝ очи не можеха да се откъснат от него. Като магнит я привличаха широките, загорели от слънцето, мъжки гърди. Приятна тръпка обхвана плътта ѝ. Направи опит да възпре зараждащото се вълнение — тази нощ трябваше да му каже за Джои! Сърцето ѝ се свиваше. Вгледа се в любимото лице на Барън и се постара да прочете мислите му.

— Ето за това си мечтаех през цялото време — каза той, докато сядаше на леглото, а погледът му се плъзна по отпуснатото ѝ тяло. — Денят бе ужасно изморителен...

Легна до нея, сложи ръка на талията ѝ и я придърпа към себе си. Допирът му предизвика преминаването на лека еротична тръпка и възбуди сетивата ѝ. Нямаше никакво намерение да се съпротивлява.

— Скъпа — прошепна той, — ти си единствената жена на света, която желая...

Амбър все още бе способна да разсъждава и се зачуди дали той наистина вярва в това, което твърди. Устните му милваха страните, брадичката, слепоочията ѝ. Горещата и страстна целувка замъгли съзнанието ѝ и Амбър се отдаде на зараждащото се желание.

Водовъртежът на страстта ги повлече в своите дълбини и ги запрати далеч от реалния свят...

Единствената мисъл, която я споходи, бе, че отново не намери удобен случай да му съобщи за Джои.

Амбър закрепил диамантените обеци, които Барън ѝ бе подарил преди час. От осем дни бяха заедно и това бе поредната вечер, през която отново нямаше да останат сами. Джейсън Касторо, цитрусовият милионер, приятел на Барън, организираше в лятната си резиденция близо до Кий Уест тържество в тяхна чест.

Тя облече светла сребристозелена рокля от шифон, чиито гънки меко проблясваха, докато закопчаваше ципа на гърба. Диамантите отразяваха с огнени искри случайно проникналите през спуснатите щори лъчи на залязващото тропическо слънце.

Последни докосвания с четчицата за грим, малко от любимия ѝ парфюм и бе готова. Взря се в отражението си в огледалото.

По гладкото свежо лице нямаше и следа от страховете, които я преследваха, откакто живееше с Барън.

Тази вечер обаче твърдо бе решила да му каже за Джои.

Дългите жълти езици на прожекторите се плъзгаха по тъмната вода, докато се приближаваха до масивния циментов пристан пред огромната лятна резиденция. Някакъв състав изпълняваше нашумяло напоследък рок парче. Откъм огромната поляна пред къщата се чуваше приглушен смях и гласовете на многобройните гости. Лекият вечерен бриз разнасяше пушека от изнесените на открито скари, а във въздуха се долавяше миризмата на пържоли.

Хванал под ръка две хубави брюнетки, от най-голямата тълпа се измъкна пълен мъж, в чието лице Амбър веднага разпозна Джейсън Касторо.

Той сърчно ѝ помогна да слезе от лодката и също толкова бързо Барън се оказа заобиколен от дузина почитатели, желаещи да го поздравят. Тя с неудоволствие установи, че повечето от гостите бяха съвсем млади начинаещи артисти.

— Откъде познаваш толкова много хора от филмовата индустрия? — запита тя домакина, когато пет минути по-късно ѝ подаваше чаша лимонов сок.

— Покрай инвестициите в киното. С Барън често имаме общ бизнес.

Амбър хвърли поглед към морето от непознати лица и срещна очите на съпруга си, който в момента развличаше три млади актриси. Установи, че разговорът му доставя удоволствие, защото след миг виждаше само широкия му гръб в бяло вечерно сако. Преглътна мъчително.

В това време Карлота незабелязано се приближи и плъзна интимно ръка по кръста на Джейсън.

— Скъпи...

— Карлота, както винаги си очарователна! — Той я целуна по напудрената буза.

— Събирането е превъзходно — премига кокетно тя. — Както виждам, не съм единствената, която се забавлява. Барън също се чувства в свои води. Отдавна не се е отпуснал така. Филмовите звезди се нуждаят от всеобщо възхищение и не биха могли да се задоволят с вниманието само на един човек. Такава е нашата психологична нагласа.

Сърцето на Амбър заби учестено, след което като че ли изведнъж спря. Чувстваше се нещастна, защото това, което говореше актрисата, бе самата истина. Амбър никога нямаше да навлезе напълно в живота на Барън — така, както би могла да го стори професионална актриса. На света не съществуваше жена, която да обсеби вниманието му изцяло.

От всички страни се носеха възбудени смеещи се гласове. Повечето от гостите бяха пристигнали сами и сега се радваха при срещата с познати. Висок блондин покани Карлота на танц и двамата се понесоха по дансинга.

— Всички в този бизнес се познават — каза Джейсън, като наблюдаваше гостите си. — За това са толкова шумни, а събиранията — впечатляващи. Същото е и в Холивуд, нали?

Разстроена, Амбър обхождаше гостите с поглед, като се надяваше да зърне някъде Барън. Ала той бе изчезнал с очарователните си събеседници някъде из ярко осветената къща. Нямаше я и Карлота.

Нима той предпочиташе цялата тази шумотевица и смяташе, че бракът го ограничава? Тя си спомни за потока от хора на Скай Кий. Изглежда съпругът ѝ не желаше да остане насаме с нея...

Минаха два часа и дори когато поднесоха изисканата вечеря, Барън не се появи. Млад светлокос продуцент се опитваше настойчиво да завърже разговор с Амбър, но шумът на палмовите листа заглушаваше думите му. Ала тя не се притесняваше. И без това мислите ѝ бяха обсебени от изброяване на доводи против брака ѝ.

Високи женски гласове я извадиха от унеса:

— Виждала ли си Карлота? Трябва нещо да ѝ предам...

Последва недвусмислено хихикане.

— Да, тя е вътре с Барън. Преди време се качиха по стълбите...

— Наистина ли... — Отново този съзаклятнически смях и двете се отдалечиха.

Гласът на светлокосия хубавец бръмчеше до ухото ѝ, а хапката превъзходно филе, която в момента преглъщаше, изведнъж ѝ се стори безвкусна като трева.

Никой от околните не забеляза как цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ, сякаш я бе обгърнал смъртен повей. Бъбренето спря и тя трябваше да отговори, ала не знаеше какво да каже, защото не бе слушала светлокосия мъж.

Мислите ѝ бяха с Барън и се чувстваше безпомощна и съкрушена. Сякаш железен обръч стягаше гърдите ѝ. Ето че отново се повтаряше старата история — бяха живели заедно около седмица, а съмненията я измъчваха и ограбваха радостта от споделената любов...

А ако той наистина се бе изкачил към спалните с... Жените сигурно бъркаха...

Не можеше и минута повече да стои в неведение. Реши, че трябва да разбере истината, каквато и да е тя.

Извини се учтиво и си запробива път към фронталните колони на къщата. Нямаше го на долния етаж. Чу възбудени мъжки гласове откъм библиотеката и надникна вътре. Макс бе там, но не и Барън.

Бавно изкачи елегантните вити стълби и краката ѝ потънаха в дебелия мокет на коридора. Обзе я ужасно предчувствие. Целият етаж тънеше в тишина. Повечето врати бяха затворени, с изключение на последната в коридора, която бе леко открената.

Мека розова светлина падаше върху килима на затъмнената стая. Оттам се чуваше тих неразбираем говор и когато се приближи, Амбър позна леко дрезгавия глас на съпруга си. Сърцето ѝ сякаш спря да бие, когато бутна полуотворената врата. Коленете ѝ се подкосиха и тя

безпомощно се облегна на рамката. На фона на огромния френски прозорец, огрени от меката лунна светлина, се очертаваха силуетите на Карлота и Барън. Прегърнати, двамата взаимно се убеждаваха в нещо.

Писък наруши идилията. И когато сините му очи се впериха в Амбър, тя с недоумение осъзна, че това е бил нейният вик.

Обърна се рязко и с изстинали пръсти затвори вратата. Чак тогава панически затича по дългия коридор, като не смееше да си поеме въздух.

За втори път в своя живот прие, че с брака им е приключено...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Цялото ѝ същество бе обзето от непоносима пулсираща болка. Нямаше сили да слезе по стълбите и да избяга. Сви по някакъв полутъмен коридор и попадна в празна спалня.

Чу тежките стъпки на Барън, който се спусна надолу към входа, и високия глас на Карлота след него:

— Скъпи, няма смисъл да я гониш!

Стоеше мълчаливо в тъмната стая и опитваше да успокои дишането си. Слава Богу, че не му каза за Джои! Спомни си за спокойния живот в Лос Анжелис.

Горещи сълзи се стичаха по страните ѝ. Въздъхна тежко. Усещаше тялото си вцепенено. Трябваше да се отърве от Барън! Ако не беше Джои, може би щеше да остане с него, като се постарее да го промени в името на тъй желаня и от двамата брак. В края на краищата той не можеше да бъде едновременно плейбой и съпруг. В случая обаче детето бе по-важно и тя нямаше право да поема никакви рискове. Шансът отношенията ѝ с Барън да се подобрят беше едно към сто. Той не можеше да се откаже от ергенския си начин на живот, в къщата му цареше хаос — непрекъснат поток от хора, а верността му бе доста съмнителна.

Трябваше да го напусне отново. За миг я завладя споменът за двата прекрасни дни, прекарани на пустия бряг. Тогава изглеждаше толкова различен! Почти бе повярвала, че ще могат да живеят заедно. Изведнъж я разтърси ридание.

След малко успя да се овладее. Трябваше да си тръгне незабавно — и отгук, и от проклетия остров на Барън!

Когато слизаше по стълбите, я пресрещна Джейсън и ѝ каза, че я търсят някъде отдалече, като ѝ посочи телефона в библиотеката. Хвана я под ръка, заведе я дотам и я остави сама.

Амбър взе слушалката с треперещи пръсти и за миг се поколеба. В това състояние не ѝ се разговаряше с никого.

— Ало... — успя да изрече накрая.

— Амбър! — Гласът на чичо Джим звучеше силно обезпокоен. За момент тя се зачуди как я е открил, като едновременно с това пред очите ѝ все още стоеше неприятната сцена на горния етаж. — Става въпрос за Джои. Той е много болен... В болница е. Трябва да дойдеш незабавно!

Този нов удар я вцепени напълно и повече от минута единственият звук, който се чуваше, бе пропукването на телефонните линии.

— Къде е? — простена тя.

— В Остин — И той спомена името на известна болница.

— Какво се случи?

— Луиз ти каза, че преди няколко дни той падна и доктор Фелпс нареди да го наблюдаваме...

— Да.

— Мислехме, че всичко е наред. Изглеждаше съвсем добре, ала тази сутрин се събуди и каза, че не чувства едната половина на тялото си. След това стана по-лошо — беше като зашеметен, чувството му на равновесие бе нарушено, а накрая загуби съзнание!

— О, не! — изстена тя.

— Той е в кома...

— А лекарите... Знаят ли какво му е?

— Има мозъчен хематом. Извикаха по спешност неврохирург за операция...

— Ще дойда колкото е възможно по-бързо — отговори кратко Амбър с побеляло като на смъртник лице.

Остави слушалката и потрепери. Не можеше да направи и крачка. Бе вцепенена от ужас и страх. Видя наблизо кана с кафе и малки фини порцеланови чашки. Посегна несигурно и си наля, като се надяваше, че кафето ще ѝ помогне да се овладее. Пиеше второто, когато вратата се отвори и влезе Барън, при което тя рязко постави чашата и част от течността се разплиска. Машинално се зае да я почисти със салфетка, докато той затваряше вратата след себе си.

Чертите на лицето му бяха твърди и непреклонни, изсечени сякаш от абанос. Тъмносините очи излъчваха неподправено вълнение, а елегантното бяло вечерно сако подчертаваше опасната мъжественост на тялото. Имаше нещо първично, едва сдържано, което се излъчваше от него. Без съмнение в този си вид за повечето жени той бе неотразим.

Амбър все още не бе излязла напълно от шока и въпреки че жестоко я бе наранил, ѝ идеше да се хвърли в обятията му и да изплаче мъката си. Да му каже, че ТЕХНИЯТ СИН е в кома... А сега, когато най-много се нуждаеше от помощта на съпруга си, не можеше да му се довери!

Никога преди не се бе чувствала толкова безпомощна. Като на забавен кадър той се приближи на сантиметри до нея, протегна ръка да я докосне, ала Амбър рязко се отдръпна, сякаш допирът му щеше да я изгори.

— Не ме докосвай! Никога повече! Разбра ли?! — Гласът ѝ бе почти истеричен.

— Амбър, не е това, което мислиш. С Карлота само разговаряхме...

— В празна тъмна стая... — Чуваше собствения си глас, долитащ сякаш от голямо разстояние. Неприятният инцидент като че ли бе само спомен. Вече не я интересуваше този проблем, но все пак трябваше да уреди всичко, преди да се заеме с Джои. — Бяхте прегърнати. Моля те, спести ми обясненията. Остави ми малко достойнство. През цялото време знаех, че ще се случи нещо подобно. Трябва да сме щастливи, че всичко свърши бързо. Двамата с теб сме твърде различни.

— Как така?

— Не мога да живея с лъжи. Твоето понятие за ценностна система е объркано. И защо е необходимо да губим цели шест месеца за някакъв експеримент, за да си докажем, че между нас нищо няма да се получи?

Запъти се към вратата и опита да мине покрай него, ала той я спря. Допирът на ръката му премина през нея като електрически ток и за миг парализира тялото ѝ.

— Напускам те, точно както се бяхме разбрали — ако един от нас реши, че няма смисъл да се измъчваме повече, ще си отиде. Забрави ли? — В думите ѝ се долавяше горчива ирония. — Уча се от твоя опит — краткотрайни връзки, лесни раздели... — Издърпа със сила ръката си.

Барън бе пребледнял от гняв. Хвърлила бе в лицето му неговите собствени думи и това му подейства като плесница. За миг през

главата ѝ мина мисълта, че той може да я удари, но решително тръгна към вратата.

Като чу, че Амбър има спешно нужда да стигне до летището, Джейсън предложи да я закара.

Беше среднощ и скоро нямаше да има удобен полет за Тексас. Трябваше да се открие пилот, както и да се подготви машината за излитане. Придружиха я до малка чакалня и я увериха, че скоро въздушното такси ще бъде на нейно разположение.

Беше твърде притеснена, за да чете. Затова нервно крачеше напред-назад. Всяка минута ѝ се струваше като час. От разговора с чичо Джим страховете ѝ се увеличиха многократно. Джои имаше нужда от спешна операция и тя си даваше сметка, че присъствието ѝ там бе от изключителна важност.

Седна на креслото. Дръжката на вратата изщрака и Амбър нервно скочи, вперила очи в нея. Очакваше да види пилота, но вместо това влезе Барън.

Амбър се вцепени от ужас. После безсилна се отпусна на креслото и стисна очи, за да събере смелост.

След малко ги отвори и срещна неговите. Моментално усети непреодолимото му влияние върху себе си. Лицето му изразяваше твърда непреклонност, вероятно едва обуздаваше гнева си. Все още бе облечен в елегантния вечерен костюм и изглеждаше неотразим.

— Барън, нямаш право да ме преследваш дотук! — Гласът ѝ потрепери. — Всичко между нас свърши. Край!

— Лъжеш се. Между нас не всичко е свършено. — Отчетливо произнесе всяка дума. Гласът му бе напълно овладян и все пак в него се долавяше нещо злоещо.

В този момент вратата се отвори и светлокос мъж ги прекъсна:

— Самолетът ви е готов за излитане, госпожице... — млъкна, усетил напрегнатата обстановка в стаята.

Амбър се втурна, ала Барън я сграбчи за китката и грубо я дръпна към себе си. Тя се блъсна в стегнатото му твърдо тяло.

— Тази вечер госпожа Скаймастър няма да има нужда от пилот и самолет — безапелационно заяви той. — Аз лично ще я закарам. Ще заплатя за безпокойството ви. — Гласът му бе студен и нетърпящ възражение.

— Да, господине.

Амбър отвори уста едва когато пилотът излезе.

— Барън, ти не можеш да направиш това! — процеди през зъби тя, като се дърпаше, за да се освободи.

Той я притегли към себе си и се усмихна леко.

— Не мога ли? — попита насмешливо. — Току-що го направих.

— Но аз трябва да тръгвам! На всяка цена!

— Вече казах, че ще те закарам лично.

— Не искам да летя с теб!

— Е, мисля, че не е точно така.

— Барън, няма време за приказки! Случаят е спешен! Трябва да ми позволиш да замина... Сама! Умолявам те! — Отново опита да се отскубне, но той я държеше здраво.

— И каква точно е причината за спешното заминаване?

— Барън, нямаш право...

Тънката нишка, която до този момент обуздаваше гнева му, явно се скъса.

— Имам това право, което през последните седем години ти ми отказваше! — Сякаш гръмотевица се стовари върху нея. — Да, открих, че ти, която толкова държиш на истината, си ме лъгала! Имам дете! Имам син на шест години!

Силите я напуснаха и тя се отпусна в ръцете му.

— Как... разбра?

— Когато се върнах на Скай Кий, разбрах, че чичо ти е звънял и там. Обадох му се да разбере, какво е станало. Той бе толкова притеснен, че ми разказа всичко.

— И... К-какво смяташ да предприемеш сега? — заекна Амбър.

— Тази вечер заминавам с теб за Остин.

— Не! Трябва да забравиш за Джои! Забрави го! — настоя тя.

— За какъв ме мислиш? — застрашително попита, като я разтърсваше за раменете. — Да забравя за собственото си дете, когато е болно? Сега, когато разбрах за неговото съществуване?

— Не знаеш нищо за него!

Мускулите на лицето му нервно заиграха.

— И чия е заслугата за това? — Гласът му бе едновременно и заплашителен, и ироничен.

Тя се хвърли в атака.

— Ти въобще не се интересуваш от него! Само ще го нараниш, като се намесиш в живота му! Той няма нужда от теб!

— Започвам да мисля, че твоята представа за ценностна система е по-изкривена и от моята. Джои е и мой син. С нищо не можеш да промениш този факт и сега, когато зная за него, нямам никакво намерение да го игнорирам. Наречи го намеса... Или както искаш. От сега нататък ще бъда с него.

— Ти си... невъзможен! Дори не се опитваш да разбереш!

— Точно така! Не разбирам! Години наред си крила от мен, че имам син. Що за човек би могъл да направи това? — Сини пламъци на ярост струяха от очите му. — Никога не съм те познавал истински!

— Имах свои... причини — направи слаб опит да се защити Амбър.

— Не се и съмнявам. И какви, по дяволите, са те?

— Бракът ни бе провален...

— Това не ти даваше право да криеш Джои от мен!

— Мислех, че ще бъде по-добре...

— За кого?

— За Джои! — простена тя. — Барън, ти вече бе извън моя живот. Не можех да си представя, че едно дете може да промени отношенията ни.

— Ако тогава бях научил за сина си, нещата със сигурност щяха да бъдат по-различни — уморено въздъхна той. — Колкото до нас, сега съм убеден, че окончателно сме скъсали. Вече не си вярваме. Нищо не крепи повече брака ни. — В гласа му се прокрадваше някаква ужасяваща обреченост. — Независимо от всичко, от сега нататък аз ще бъда активна страна в живота на моя син, с или без твоето съгласие.

— Ясно — тихо отговори Амбър.

Самата тя повече не го интересуваше, за него съществуваше само синът му.

— Готова ли си да тръгваме към Остин, или предпочиташ цяла нощ да се караме тук? — попита я с леден глас.

— Готова съм — отвърна тя, като помисли, че вече няма за какво да се бори.

Когато Барън тръгна, Амбър замислено се загледа през прозореца след високата стройна фигура.

Тази последна схватка я бе извадила от релси. Не бе очаквала, че той ще приеме толкова сериозно новината за сина си...

Искаше ѝ се Барън да разбере защо досега не му е казала, ала едва ли щеше да я изслуша. Сега той я мразеше. Спомни си с каква неприязън съобщи, че всичко между тях е свършено, че нищо не крепи повече връзката им...

Уморено се отпусна в креслото. Въпреки отчаянието нито една сълза не се отрони от очите ѝ. Изпълваше я някаква пустота, защото бе изгубила любимия мъж. Този път — завинаги...

През първия час на полета Рик Никълс се обръщаше от време на време усмихнат към Амбър и подхвърляше по някоя дума. Барън седеше в креслото на помощник-капитана, упорито загледан напред. Неговата резервираност по време на нощния полет увеличаваше с всяка изминала минута ужасното ѝ чувство за обреченост.

Колкото повече мислеше за Джои, толкова по-силно я сграбчваше страхът. Спомни си разтревожения глас на чичо Джим и в съзнанието ѝ се блъскаха заплашителните думи: „Мозъчен хематом... Хематом...“ Чувстваше се абсолютно безпомощна да помогне на малкото си момченце. Изведнъж я обхвана такава мъка, че зарови лице в шепите си и неудържимо се разрида. Не забеляза как Барън се прехвърли в креслото до нея, докато загорялата силна ръка не притисна до челото ѝ бяла носна кърпа.

Изпита благодарност за жеста и за неговата близост, която по някакъв начин ѝ даваше сигурност. Нежно и ненатрапващо се той я притисна в прегръдките си.

— Барън, толкова се страхувам! — изплака тя, отпуснала глава на рамото му.

— Зная...

— Джои може да не се оправи... Не биваше да го изпращам в Тексас. Трябваше да го гледам сама в Лос Анжелис! За всичко съм виновна аз! Ако знаех, че...

— Сигурен съм, че си го направила за негово добро — опита се внимателно да я успокои той.

— Мислех, че чистият въздух и слънцето ще му подействат добре...

Дълго седяха в мълчание. Амбър не искаше да напуска уютната топлина на сигурните му обятия.

— Отдавна исках да ти кажа за Джои, опитвах се, обаче... — наруши мълчанието първа тя.

— Кога? — Въпросът му бе нетърпелив.

— Удобен момент така и не се появи. Никога не оставахме сами...

— Трябваше да ми кажеш направо — отбеляза Барън. — Ала ти не можа. Сега това вече няма значение за мен.

Нямаше значение, защото тя не го интересуваше повече! Той дълго мълча и изведнъж се сети да попита:

— Амбър, Джои знае ли, че си се върнала при мен?

— Да...

— Как прие новината? — В очите му се четеше неприкрит интерес, който той напразно се опитваше да скрие.

— Нищо не каза, но съм сигурна, че е много щастлив.

— За доброто на сина ни ще трябва да се преструваме пред всички, че нещата между нас са наред.

Няма да допусна нещо да намали шансовете му да оживее.

— Да се преструваме... — повтори стреснато тя.

Веднага си помисли за кокетната къщичка за гости на леля Луиз, за интимното двойно легло, мъничката баня и всичко, което тя без съмнение бе подготвила за тях. Мъчително преглътна. Как можеше при дадените обстоятелства да остане в този дом насаме с него? Мисълта за Джои изплува на преден план и тя реши, че е готова да изтърпи всичко.

— Прав си, разбира се. Но и за двама ни няма да бъде лесно — прозвуча треперещият ѝ глас.

Нещо в отговора ѝ го разстрои, защото той мрачно се съгласи с нея:

— Да, няма да ни е лесно...

Сърцето ѝ се сви от студенината в гласа му. Изразът на сините му очи бе толкова отсъстващ и далечен, че тя физически усети огромната бездна, простираща се помежду им.

Не би и могъл да се изрази по-ясно, а в Тексас идваше само заради Джои. Тя повече не съществуваше за него...

Обърна се настрана, за да не се издаде с предателските горчиви сълзи, и се загледа в блестящите в мастиленочерното небе звезди.

Барън стана и се премести на креслото до пилота...

Чакалната пред интензивното отделение в педиатрията бе пълна с хора. Появата на Барън не направи впечатление на никого. Тук той бе само още един баща, силно разтревожен за болното си дете, а не филмовата звезда Барън Скаймастър.

Лея Луиз и чичо Джим ги посрещнаха със сълзи и тежки въздишки. Амбър бе впечатлена как Барън невероятно бързо навлезе в ролята на съпруг.

Когато неврохирургът ѝ каза, че може да види Джои за малко, преди да го откарат в операционната, тя се втурна към вратата, водеща към интензивното отделение, и усети впития като свредел в гърба ѝ поглед. Обърна се и срещна тревожните тъмносини очи.

Барън изглеждаше сдържан. През съзнанието ѝ като мълния проблесна мисълта, че той сигурно няма търпение да види сина си, ала гордостта не му позволява да помоли тя да го вземе със себе си. В един миг се почувства нещастна и отговорна за това, че толкова години му бе отнемала бащинските права.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попита меко, прозряла най-после, че малкото ѝ момче винаги е имало нужда от обичта на този висок строен мъж.

След миг Барън се озова до нея и вече протягаше ръка да отвори вратата. Бързаха по коридора на отделението и Амбър усещаше топлината на ръката му, обвила кръста ѝ. Спомни си за обещанието му да се преструват на щастлива двойка заради Джои и я прониза непоносима болка.

Защо трябваше да мамят всички? Не можеше ли отново да опитат да бъдат щастливи?

Заедно влязоха в болничната стая. Когато видя Джои, Амбър се олюля, ала сигурната ръка на Барън я подкрепи, за да не падне. Облегна се отмаляла на него.

Лицето на детето бе съвсем бледо. Амбър се наведе, взе малката отпусната ръчичка и леко я стисна.

— Джои — прошепна тя през сълзи, които си налагаше да сдържа, докато е в стаята при сина си, — скъпи... — Дългите черни мигли на детето трепнаха, но очите не се отвориха. — Аз съм, мама... — Стисна леко пръстите му. — Скъпи, татко ти също е тук... Барън е с мен.

Като че ли едва забележима усмивка премина по бледото личице, може би я беше чул.

Барън въздъхна тежко, без да помръдва. Сякаш се бе вцепенил. Тя потърси ръката му и сплете пръсти с неговите. След това се наведе над леглото и леко целуна момченцето по челото.

В коридора пред стаята на Джои тя не бе в състояние да се съдържа повече и се разрида.

— О, Барън! Само да може да се оправи... Само да оздравее... — Думите ѝ заглъхнаха на гърдите му и той нежно погали дългата златиста коса.

— Ще се оправи — каза уверено той и целуна русокосата глава.

И двамата усещаха, че освен общата мъка, ги свързва още нещо. Всеки търсеше утеха в другия.

Двама облечени в бяло санитарни вкараха количка в стаята на детето. Барън мълчаливо поведе Амбър към чакалнята, където се заточиха тягостни дълги часове...

През няколко минути летящата врата се отваряше и Амбър скачаше от креслото с надеждата, че е неврохирургът, оперирал Джои.

Но всеки път разочаровано отпускаше рамене с вперен в съпруга си поглед, търсец подкрепа и сила.

Помисли си колко далече в миналото останаха съмненията ѝ, че той няма да се интересува от сина си. Била е ужасно несправедлива! Самообвиняваше се, че е лишила от взаимна обич бащата и сина. Шест загубени години, които тя не можеше да възстанови на нито един от тях. Това, което бе направила, бе непростимо!

Вратите на интензивното отделение се отвориха и Амбър отново скочи на крака, изпълнена с напрежение.

И този път, когато облечените в зелени операционни екипи лекари се насочиха към друго семейство, Барън внимателно я прегърна и я сложи да седне.

Двамата дълго се гледаха мълчаливо. Очите му бяха изпълнени с топлина и съчувствие. Ръката ѝ се плъзна към неговата и силно я стисна, защото си даваше сметка, че този миг на безмълвно разбирателство трябва да ѝ стигне за цял живот... Каквото и да станеше с Джои, Барън бе приключил с нея завинаги...

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

През цялата тази безкрайна нощ Барън бе опора за всички. Амбър не можеше да си представи как тя, леля Луиз или чичо ѝ биха преживели без него. Когато накрая изтощеният от умора операционен екип се насочи към тях, Барън бе единственият, който можеше да се владее.

Хематомът бил много дълбоко в мозъка и труден за отстраняване, ала операцията минала успешно и ако нямало усложнения, детето щяло да бъде изписано след десетина дни...

Съобщението ѝ донесе облекчение и тя се озова в прегръдките на Барън, този път — за да сподели с него радостта си.

— Е, сега можем да изпием по едно кафе или сок — предложи той, след като се поуспокоиха. — След това ще отида да запазя две стаи в хотела. На вас тримата ви трябва малко почивка.

— Как ще оставим Джои самичък?

— Аз ще остана при него — заяви той.

Топлината в гласа му свидетелстваше за обичта и загрижеността към детето.

След няколко минути те откриха малко тясно кафене, взеха си кекс, по чаша кафе и се настаниха срещу леля Луиз и чичо Джим.

Първите слънчеви лъчи позлатиха небето. В този ранен час заведението беше съвсем празно. Амбър седеше толкова близо до Барън, че усещаше топлината, излъчваща се от тялото му.

Ръката му случайно я докосна и предизвика преминаването на приятна вълна по тялото ѝ. Близостта му я радваше и едновременно ѝ напомняше, че текат последните часове от съвместния им живот...

— Това бе най-дългата нощ през живота ми — каза уморено чичо Джим, като механично разбъркваше захарта в кафето си. Посивялото му лице бе видимо състарено.

— Да, така е — съгласи се леля Луиз и побърза да допълни: — Ако не беше Барън, кой знае колко по-дълга щеше да ни се стори... — Протегна ръка през масата и топло стисна пръстите му. — Толкова съм

ти благодарна! Слава Богу, че ви виждам пак заедно. На племенницата ми не ѝ беше лесно да отгледа Джои сама. Тя имаше нужда от теб.

Думите на леля ѝ бяха толкова неочаквани, че Амбър се стресна и се заля с горещото кафе. Изохка от болка и усети тревожния поглед на Барън върху себе си.

— Добре ли си? — Дълбокият му глас бе загрижен.

— Да — прошепна тя и посегна към чашата със студена вода, която Барън ѝ подаваше.

— И аз имах нужда от нея — обърна се той към леля Луиз. — Тогава не го разбрах, ала най-щастливият ми ден бе, когато открих, че ние все още сме женени.

Амбър се разтрепери, когато — като потвърждение на думите — ръката му обгърна раменете ѝ. Очите ѝ се напълниха със сълзи, които потисна с усилие. Бяха се уговорили да се преструват пред всички, сякаш всичко е наред, ала това бе прекалено! Думите отвориха старата рана.

— Спомням си, че като малка Амбър прекара ревматичен пристъп — отново заговори леля Луиз и я погледна с умиление. — Твоите родители бяха затънали в разпри, а ние едва не полудяхме от тревога за теб. Майка ти и баща ти се обвиняваха един друг за болестта ти, а на всичко отгоре и двамата не приемаха начина на лечение. Даже след като се разведоха, скандалите им продължиха. Ти бе страшно разстроена и не знаеше как да се държиш с тях... Тази нощ вие с Барън бяхте съвсем различни от твоите родители — подкрепяхте се взаимно. Мисля, че Джои ще бъде много щастливо дете...

Погледът на Барън — въпросителен и потресен, се опитваше да намери тъжните зелени очи, ала тя смутено ги бе вперила в чашата си. И досега стомахът я свиваше неприятно, като си спомнеше за безкрайната мъчителна вражда между родителите си, както и стремежът на всеки от тях да я привлече на своя страна, докато накрая загубиха окончателно и уважението, и обичта ѝ...

Два дни по-късно двамата стояха пред леглото на лъчезарно усмихнатия им син. Бяха се преоблекли в типичните за Тексас каубойски дрехи, които им донесоха от ранчото. Системите вече бяха свалени и за операцията напомняше само плътно бинтованата глава на детето. Барън и Джои си говореха нещо, а Амбър опитваше да прикрие щастливите си сълзи.

Бащата търпеливо отговаряше на нестихващия поток от въпроси на малкото момче. Имаше да навакват цели шест години, които тя безразсъдно им бе отнела!

— Наистина ли ще ме вземеш със себе си във Флорида, когато се оправя? — питаше Джои.

— Разбира се!

— Мама каза, че къщата ти е на остров. Страхотно! Там ли ще живеем през цялото време?

— Не. Поръчал съм да ми намерят подходяща къща в Калифорния.

— Мислех, че вече имаш една там.

— Да, ала тя не е достатъчно голяма за нас тримата, за да живеем постоянно в нея.

— Страхотно! — повтори Джои. — Мамо... — Той за първи път я включваше в разговора и тя се доближи до леглото, за да хване протегнатата му ръка. Барън се пресегна и я прегърна през талията. Това бе един най-обикновен жест, демонстриран само заради детето. — Винаги съм знаел, че някога ще се съберем като истинско семейство и сега това най-после стана. — При други обстоятелства ентузиазмът му можеше да бъде заразителен. — Най-голямата ми мечта се сбъдна! — Очите му блестяха от възхищение, като местеше поглед от единия към другия си родител.

Амбър преглътна мъчително. Чувстваше се виновна и безкрайно нещастна.

— Моята също — каза Барън с пресипнал глас и надникна в очите ѝ.

„Няма право така безпочвено да подхранва детските мечти!“ — помисли Амбър. Играта му бе отишла твърде далеч! Изтръгна се и със заслепени от сълзи очи се спусна към вратата, без да обръща внимание на вика му.

Помисли за Джои, който сигурно бе смутен от бягството ѝ. Неговата „сбъдната мечта“ бе само една илюзия — ужасна и болезнена...

Можеше да си представи колко дълбоко ще бъде наранено детето, когато открие, че добрите отношения между родителите му са пълна измама. Знаеше и колко силна ще бъде неговата болка, защото я

бе изпитвала. Избяга, тъй като не можеше повече да слуша празните обещания на Барън. Думите, които той изричаше, бяха лъжа!

Когато помисли, че от сега нататък ще живее без него, я обхвана парализираща студена вълна на страх. Разтрепери се, а гъстите мигли натежаха от горчиви сълзи. Малко оставаше, и щеше да се рухне окончателно.

Какво можеше да направи? Не искаше, не можеше да живее без Барън! Най-послед сълзите се затъркаляха по нежното ѝ лице като едри диаманти. Раменете ѝ се отпуснаха в безмълвно отчаяние.

Трябваше да се овладее! Само с две думи ѝ бе дал да разбере, че не я обича. Пред очите ѝ изникна сцената в Кий Уест — Карлота в страстните обятия на Барън — която недвусмислено ѝ напомняше колко безнадеждна бе любовта ѝ.

Запъти се към хотела, където се наплиска със студена вода и сложи ново червило. След петнадесет минути бе доста по-спокойна. Пред стаята се чу дрънкане на ключове и гласът на леля ѝ:

— Амбър, мила, вътре ли си?

Отправи се към вратата и широко я отвори. Яркото слънце нахлу в стаята.

— Имам намерение да отида с колата до ранчото. Трябва да нахраня животните. Искаш ли да дойдеш с мен? — Докато говореше, очите ѝ не се отместваха от подпухналото от плач лице на племенницата ѝ.

Амбър беше безсилна да промълви и дума, затова само кимна в знак на съгласие.

Когато пристигнаха в ранчото, леля Луиз тръгна да се обажда на някого по телефона, а Амбър се зае с къщата за гости. След половин час приключи с почистването и се загледа към сенчестата кипарисова горичка. Краката сами я понесоха през тревата към речния вир, където ходеше винаги, когато ѝ бе тъжно или нещо я измъчваше.

Спря се и вдигна поглед към вековното дърво, по което често се бе катерила чак до дебелия гол клон. Зарадва се, че е с джинси и си спомни как като дете прекарваше часове яхнала клона, мечтаейки си за какво ли не...

Явно старите навици не бяха забравени, защото без особено усилие успя да се покатери, като се хващаше за стъблата на увивните

растения. Възседна изсъхналия клон и той заплашително изпраця под тежестта ѝ.

Слънцето хвърляше леки отблясъци по повърхността на чистата тъмна вода под нея. Диво зайче изскочи от висока трева, натопи муцунка във вира, стреснато наостри уши и се шмугна в хвойновия храст.

След време Амбър започна да усеща как натрупаното през последните дни напрежение постепенно изчезва. Лекият вятър като че донесе звука на работещ някъде в далечината двигател на автомобил. Не бе много сигурна, защото монотонният плисък на водата и шумът на листата наоколо ѝ доставяха така необходимото в момента спокойствие.

„Лея Луиз сигурно има нужда от мен“ — помисли виновно Амбър. Трябваше да се спусне долу и да се върне в къщата. Но тук бе толкова приятно, отморяващо, че ѝ се щеше да поседи още малко.

Тя видя Барън чак когато той стигна на две-три крачки от дървото. Едва не извика при вида на тъмнокосата му глава на около метър под себе си. Какво ли правеше той в ранчото?

Слънчевите лъчи озаряваха тялото му. Бе облечен с полуразкопчана джинсова риза, която откриваше загорелите мускулести гърди и тесни сини джинси, опънати по стройните дълги крака.

Този мъж я вълнуваше неимоверно! Тя усещаше лъхащата от него сила и самоувереност, а сърцето ѝ биеше до пръсване.

Няколко минути той стоя замислен, след това хвърли камъче във вира и се загледа в концентричните кръгове на блестящата водна повърхност. Когато един храст го скри от погледа ѝ, тя се смъкна малко надолу по клона, за да го види отново. Лицето му изглеждаше помръкнало и измъчено.

Единият ѝ крак — заплетен в стеблото на увивното растение, бе изтръпнал, ала тя не смееше да помръдне, за да не се издаде. Барън бе последният човек, с когото би искала да разговаря сега! Тяхната измамна игра я натоварваше емоционално и точно сега не желаше да се среща лице в лице с него.

Той нито веднъж не погледна нагоре и когато тръгна към близките дървета, тя се надигна на клона, за да не го изпусне от очи. Изведнъж клонът се счупи под тежестта ѝ и тя се оказа заплетена в

стъблата на пълзящата лоза. За щастие клонът не се бе отчупил докрай, а само бе увиснал надолу под опасен ъгъл. Опита да се задържи, като търсеше по-дебело стебло.

— Какво, по... — понечи да изругае Барън и се спусна към дървото. — Дръж се! — Скочи на най-близкия клон и се закатери по него. — Опитай да се придвижиш малко, колкото да те хвана — нареди той. — Ако дойда при теб, клонът ще се счупи от двойната тежест.

Бавно, сантиметър по сантиметър, тя се запромъква към него. Когато силните му пръсти сграбчиха китката ѝ, Амбър въздъхна с облекчение. Постояха за миг неподвижно, за да съберат сили, след което той рязко я издърпа в обятията си. След миг двамата бяха в безопасност на земята.

Барън не изпускаше Амбър от прегръдките си. Тя усети върху лицето си приятния допир на леко наболата му брада, чу силните удари на сърцето.

Най-сетне той я пусна и тогава тя срещна загрижения му поглед, който спря дъха ѝ. Бързо сведе очи и гъстите мигли скриха обзелите я чувства.

В този миг Барън я грабна ръце и я понесе към надвисналата над самата вода скала. Удоволствието да бъде притискана към тялото му бе толкова силно, че тя дори не помисли да се съпротивлява. Усещаше стегнатите мускули на гърдите и ръцете му и неволно обгърна врата му. Той я остави на скалата и коленичи до нея.

Златистата ѝ тежка коса бе свободно разпиляна, а гърдите, мъчително поемащи въздух, опъваха тънката памучна блуза. Амбър нямаше представа колко естествена и привлекателна изглежда в този миг.

— Леля ти каза, че сигурно си в къщичката за гости. Какво, по дяволите, правиш на дървото? — попита той, като не отместваше внимателния си поглед от нея. — Можеше да си счупиш врата!

Тя мълча известно време и накрая каза:

— Мислех.

— За какво? — Настойчивите сини очи бяха само на десетина сантиметра от нейните.

— За нас. — Не можеше да излъже.

Пръстите му се плъзнаха по дългата гладка шия и повдигнаха брадичката ѝ, за да надникне до дъното на срамежливите зелени очи.

— Измисляше нови начини да ме пратиш по дяволите, нали, Амбър? — Тонът му бе суров. Тя го гледаше с недоумение, а Барън отдръпна ръката си и продължи: — Ако все още не си забелязала, ние делим една спалня, храним се заедно... — Сърдито прекъсна мисълта си и устните му се свиха.

— Съжалявам... Сигурно ти е трудно... — промърмори тя, като мислеше колко силно я мрази той. — Ако това може да те успокои, ще ти кажа, че и на мен не ми е леко.

— За твоє сведение, това изобщо не ме успокоява! — изръмжа ядосано той.

— Чувствам се ужасно виновна, че през всички тези години не ти казах за Джои... — извини се колебливо. — Не бях права. Разбираш ли, моите родители също бяха разведени и...

— Леля ти ми разказа. Не се чувствам горд, че те оставих сама толкова млада, при това бременна. Всичко това си описала в „Мечтания“, нали? Колко ли е било трудно да отгледаш детето сама...

— Да... Беше трудно. Но ти не знаеше, че съм бременна.

Някакъв мускул трепна на лицето му.

— Трябваше да предвидя тази възможност.

— Това няма значение сега. Двамата с Джои се справихме.

— Аз съм му липсвал през един много важен период от неговия живот и не искам никога повече да го изоставям!

— Занапред — започна колебливо Амбър — можеш да го виждаш винаги, когато поискаш — в почивните дни, през ваканциите...

— Мислиш се за много великодушна, нали? — мрачно изрече Барън. — Ала почивните дни и ваканциите не са достатъчни. Имаме да навакваме няколко загубени години. Искам да съм с него през цялото време. — Очите му бяха придобили най-дълбокия, най-тъмния нюанс на синьото.

— Барън, ти си несправедлив и към мен, и към Джои! Не мога да ти го отстъпя изцяло. И ти не трябва да очакваш от него...

— Не те моля да ми го отстъпваш.

— Но...

— Ти си моя съпруга, майка на сина ми. Искам ви и двамата!

Думите му бяха толкова неочаквани, че тя се запита дали е чула правилно. Обхвана я зашеметяващата вълна на надеждата и сякаш

отдалече чу собствения си глас недоверчиво да напомня:

— Но нали ние с теб не се обичаме...

— Твоите чувства могат и да се променят... Ако пожелаеш.

— Барън, не мога повече да се преструвам. — Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя погледна встрани. — Съвместният ни живот ще бъде безкраен кошмар за мен, като зная, че ме мразиш толкова силно! Аз не мога да продължавам... да те обичам, като зная, че всеки твой жест на внимание е фалшив и...

— Какво каза току-що? — Тъмното му лице се озари от щастлива усмивка.

— Казах, че не мога да продължавам да те обичам, след като зная, че ти ме мразиш!

В следващия миг тя се озова в прегръдките му. Леки като полъх целувки покриха лицето ѝ. Устните му нежно се спряха върху нейните.

— Амбър, изобщо не те мразя! Как си могла да помислиш подобно нещо? — пресипнало прошепна Барън.

Сърцето ѝ пропусна един удар.

— Ти каза, че си скъсал с мен... — Гласът ѝ едва се чуваше.

— Тогава бях бесен. Безумно те обичах, а ти отново ме напускахе, сякаш ти бях напълно безразличен.

— Ти ме... обичаш?! — невярващо попита тя.

— Ах, ти, малко глупаче... — Показалецът му се плъзна от ухото към устните ѝ. — Луд съм по теб! Само теб обичам!

— А... Карлота?

— Ти така и не ми позволи да ти обясня. Ако беше погледнала по-внимателно, щеше да видиш, че тя ме беше прегърнала, а не аз нея. Имахме скандал за „Мечтания“. Казах, че няма да приема корекциите ѝ, а тя заяви, че в такъв случай няма да играе ролята на Мег. Скарахме се и Карлота искаше да заглади всичко, като ми обясни, че причината е в любовта ѝ към мен. Обяснявах ѝ, че ти си единствената жена в моя живот. Точно в този момент влезе ти.

— Карлота няма да играе в ролята на Мег?!

— Не — твърдо отговори той.

— Не изглеждаш особено притеснен от този факт, но ако популярна актриса като нея не ти партнира във филма, това няма ли да попречи на успеха му?

— И преди съм правил успешни филми без нея. Най-важното обаче е, че от сега нататък ти си част от моя живот. Никога не съм имал сериозни намерения нито към нея, нито към която и да е друга жена. Професията ме задължава да работя с красиви актриси. Но това е всичко. Никога не съм ти изневерявал. — Гласът му бе искрен, а лицето — толкова сериозно, че тя му вярваше. Вярваше!

— Наистина ли търсиш къща в Калифорния?

— Да. Първата седмица, която прекарахме в Скай Кий, бе толкова трескава, че си помислих, че ако искам да имаме някакъв съвместен живот, ще трябва да престана да работя непрекъснато. Преди не забелязвах, че смесвам работата с личния си живот. Сега обаче, когато имам семейство и разбирам колко ми е необходимо то...

— О, любими! — промълви тя, преди Барън да я целуне. — Липсваше ми през цялата тази ужасна седмица! Мислех, че ме отбягваш умишлено.

— Работих упорито, за да наваксам, и да ни остане време за меден месец. Това щеше да бъде изненада.

— Какво?!

— Един приятел ми предложи вилата си на остров Юджийн за една седмица преди филмовия фестивал. Смятах да отидем там, а след това — направо в Кан.

— Взимаш ме със себе си в Кан?!

— Разбира се, стига ти да искаш, любима. Ще прекараме фантастично — обеща той.

От последните ѝ съмнения нямаше и следа, радостта ѝ бе неопишуема. Не можеше да откъсне очи от лицето на любимия мъж.

— Амбър, когато открих, че все още сме женени, веднага споделих с Макс. Знаех, че твоят сценарий е у него и настоях да ми го даде. Така го притиснах, че той нямаше накъде да мърда, но за да запази лоялност към теб, ми каза да взема екземпляра от един режисьор. Сценарият е много добър. Тогава за първи път се замислих дали съм бил справедлив в отношението си към теб. След това те видях в спалнята си и реших, че отново ще бъдеш моя. Ти вече не беше само мъчителен спомен. Ти бе жената, която събуди моите най-дълбоки чувства. — Зарови пръсти в косата ѝ, повдигна я и огнените му устни опариха врата ѝ. — Обичам те, Амбър!

И когато я положи нежно върху мекото легло от зелена трева и кедрови иглички, тя знаеше със сигурност, че най-съкровената ѝ мечта се е сбъднала...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.